

neprešlo žiadnou jazykovou korektúrou

„Báseň vyradená z Biblie?“

Milan Kališ

„Báseň vyradená z Biblie?“

Bez jedinej hodiny ktorú by sme mohli chcieť poznať
 Zabúdame na duševné hodiny
 V pekle večné duše nejestvujú V raji je večnosť zbytočná
 Niečo tu už bolo pred nami my sme to neboli
 Niečo čo túžime poznať ale zabúdame na to „lebo žijeme“
 Viac bolo ľudí ktorí „museli žiť“ :
 Sme osamelí po celý život ak sa zamýšľame
 Naši priatelia sú naše gény
 Naši priatelia sú naše výhody

Nechceme byť nepoznaní
 Ale k čomu by bolo dobré poznanie toľkých ľudí ?
 Poznajú niektorí
 „Milujú takmer všetci“

Bez viery a dúfania bez vzťahu im môžeš veriť v jednom
 životné šťastie sa neponúka zdarma :
 „Boh môže byť ak si to budeš želať ak s tým budeš zomierať
 Tento svet záleží na tebe ak s tým budeš žiť možno sa dočkáš Boha
 lebo to si chcel
 Chcel si vieru naozaj ty ak si ju chcel medzi stovkami ľudí?“
 Ak zastaneš a budeš k sebe úprimný
 sám sa súdi :
 Každá viera bude len na tebe

„Nech je duša zodpovedná za vieru“ : keď sa človek zbavuje zodpovednosti
 stráca dušu
 Všetci ľudia niečo hľadajú a nevedia „prečo“ : ak strácajú dušu „kto sme ak
 plodíme ?“

Ak hľadáš a cítiš že niečo môžeš nájsť
 tvoja krása vyslobodzuje

Ich kvalita života

Ich samota

Ich deti

Partneri sú viac ako si niekedy myslíme keď sme zaľúbení a zamilovaní :

Obyčajnosť pred zrkadlom v samote sotva jestvuje

Učiť sa životu niekedy znamená aj s úctou zomierať

Všetci milenci chcú byť milovaní

Tí praví s láskou

Tí nepraví sa boja utrpenia

Len láska je muž ktorý sa nebojí utrpenia

Nenávisť je mužom ktorý prežíva v strachu o obrazy ktoré namaľoval
o život ktorý stvoril?

Strach je priateľom muža ak nájde silu postaviť sa a povedať :

Toto boli moje chyby

Ako môže úprimné milovanie splodiť chyby?

Stvoril som život ale nedokážem ho súdiť ak ho milujem

Láska sa nedá posudzovať

Láska sa nesúdi o život

Sama ním je ako všetko čo je úprimné k životu

Túžim byť slobodný a úprimný k chybám svojho života?

Nie všetky deti sa ujmú

ale ich energia zostáva keď sa rozkladajú

Ale čo ich duše?

Chyby sú v obrazoch

v životoch ktoré som namaľoval

stvoril

Preto sa o ne nebojím ak som bol úprimný a slobodným

v duchu

Ten kto v živote nenašiel úprimnosť :

Duša sa často vyslobodzuje kľčmi

Zomierame v krčoch ak zabúdame že aj smrť môže byť úprimná spoveď

„Žijem v krčoch zo života
 zo seba samého ako posledného svätca ktorí neobjavil čo cíti
 zabudol som
 môj život mohla byť úprimná spoveď“
 Môže

„Svoju výnimočnosť hľadal aj za cenu samoty v láske“
 Každý skutok každá viera každá láska patrila len jemu
 „Láska môže byť kapitalizmus aj komunizmus zároveň“
 Sú to vety utrpenia

Úprimná viera spasí človeka v lete ako aj na jeseň
 Ale môže sa myliť :
 Úprimné chyby budú dušou prepáčené

A

„Všetky zdravé a inteligentné ženy túžia po láske ktorej budú rozumieť ženskosťou
 intuíciou“

a

„Skutoční muži nepotrebujú sex ako spoveď ich života“

Z niektorých kruhov sa dá vyjsť až v pekle
 Duša sa nedá liečiť dá sa len stratiť
 Skutoční kňazi nepotrebujú iba spoveď iba vieru v Boha

A

Politici nie sú slobodní ak sa milujú v snoch s najkrajšími ženami

Stretli sa v kabrioletoch počas cesty na najdôležitejšie rokovania

Bez toho aby poznali ich mená

bez toho aby poznali ich lásku k životu

Poznali svoju lásku k životu ?

Prostitútky sú slobodné ak úprimne trpia ?

Čo je to úprimné utrpenie ?

Peniaze sú slobodou tam kde už nič viac nezostalo

Kňazi chcú milovať a milujú ak sú slobodní pred vlastnou vierou

Deti sú kruté ale ich krutosť je aspoň niekedy : „tak úprimná“

Muži často bojujú aby sa zachovali „ako nikto pred nimi“...

Nuž niekedy - po boji : plodí sa im lepšie ?

Nuž niekedy - po boji : vážia si milovanie žien oveľa oveľa viac ?

Za každým bojom by malo byť pokračovanie :

za každou vojnou úcta k životu

Ľudia zabúdajú že so životom majú najhlbší vzťah

Pekelné skúšky čakajú až vtedy keď človek zabudne

„Aby človek spoznal nebo musí si prejsť peklom ?“

Aby človek spoznal peklo musí sa dotknúť neba v záchvate žiarlivosti :

Toto je moje predurčenie !

V šialenej posadnutosti po raji víťazi peklo

Lenže keď sa ľudia úprimne smejú nemyslia

Keď sa ľudia úprimne milujú nemyslia

A každé pokračovanie má svoj odkaz : úprimnosť

Ach niekedy môže byť úprimnosť myslením : úprimná báseň

a niekedy nemyslením : úprimné plodenie

Úprimnosť by mala niekam viesť

Keď nevedie : je to len úprimná samoučelnosť ?

Koľko úprimných samoučelností sa odžilo vo viere v niečo vyššie ?

Bez skutku

bez pomoci
bez učenia bez zdokonaľovania

Matka povedala synovi :

„Bud' uvoľnení v tom čo vieš“

A syn miloval matku ale nemohol klamať :

„Mami neviem čo viem... Bojím sa toho veľmi sa bojím“

Matka povedala synovi :

„Ani v láske človek nemôže vedieť môže iba cítiť“

Syn povedal :

„Milujem ťa“

A matka sa zasmiala :

„No vidíš že niečo vieš“

A syn sa začudoval :

„Ale mami veď si povedala...“

A matka bola šťastná :

„Človek si svoje city musí uvedomiť sám“

Tí čo nachádzajú cítia že vedomosti milovať nemožno ako seba samého

Ach ak sa vedomosti považujú za lásku k svetu

plynú

Vedomosť ako láska k sebe samému

plodí len ďalšiu vedomosť ako lásku k sebe samému

Ach ak je človek úprimný v tom čo vie

vtedy môže milovať nesebecky

hoci každá láska je často sebecká

len preto že sa bojí o svoju existenciu

ako každý človek ktorému chýba viera

A

Duševné panenstvo je najväčšie prekliatie

pre ženu ktorá nosí dieťa

a

Tam kde nejestvuje nadhľad nad svoj život : víťazia komplexy zo života
 Tam kde jestvuje ničivý cyklón menom : môj život je vrcholom
 vládne počasie ako na Mont - Evereste

Ženy potrebujú mužov rovnako pri plodení tak počas smrti
 len pri pôrode sú samé
 ich bolesť zostáva v nich a mení sa na oddanie k tomu čo prinášajú na svet

Muži potrebujú ženy pri plodení tak počas smrti
 len pri pôrode milovanej ženy sa cítia tak osamelo a prázdno
 môžu iba dúfať môžu sa modliť môžu stále milovať jej dušu - túžiť po jej vôni

Ešte žiadne dieťa nepochopilo svet pri pôrode ale väčšina matiek áno
 Ešte žiadny muž nepochopil svet pri orgazme
 „Väčšinou sa to mužom stáva po úprimnom milovaní“
 Myslia si že je to len záblesk očarenia
 že skutočný svet prežitia je o niečom inom :
 „Tak ako klaun nakoniec uverí svojim slzám
 aj my sme uverili že náš svet je teória evolúcie v praxi menom : uvedomenie seba
 samého“

A niektoré ženy dokážu precítiť svet pri orgazme z lásky
 pri milovaní
 „Človek môže ovplyvniť chod sveta len do takej miery do akej dokáže ovplyvniť sám
 seba“

„Žena dokáže milovať muža do takej miery do akej verí sama v seba“

„Muž dokáže žiť so ženou do takej miery do akej si uvedomuje svoje pudy - v láske ?
 A nech aj láska pomynie...“

Príbeh :

Žil starý klaun v maringotke a roky nikoho nerozosmial

lebo sa porovnával s ostatnými klaunami

Cítil sa byť starý a podvedený

nevedel kým a prečo

S nikým sa nerozprával

Znenávidel život len preto že odopieral iným možnosť rozosmievať deti

Ale jeden ešte starší klaun ho mal veľmi rád

Bol iba o trochu starší :

„Rozosmievaš ľudí sám za seba

len ty stojíš pred nimi

Ak sa vtedy porovnáš s inými so mnou

nie si skutočným klaunom a nevieš žiť“

Klaun sa mu vysmial :

„Nevieš nič o mojom utrpení“

Starší klaun bol však oddaným blížnym :

„Každá generácia sa chce niekedy smiať inak ako tá pred ňou... Ale priateľ :

Ešte stále tu zostáva veľa z nás... Veľa z tých ktorí milovali tvoj smiech tvoje žarty...

Ešte stále je tu veľa ľudí ktorí milujú spomienky na svoje detstvo... Pravda ak

nezatrpkli na život tak ako ty“

Klaun mu neveril

„Čo on môže vedieť veď nikdy nebol taký dobrý ako ja“

Cítil sa nepochopení :

„Sám som vo vyhnaní mojej veľkosti starého smiechu“

Už nikdy nikoho nerozosmial

Zomrel v krčoch a v strachu že bude prekonaný

zomrel bez milovania ostatných klaunov ktorí šírili jeho odkaz

Pre niektorých bol svätým vzorom

Jeho tvár dostala tú najkrutejšiu posmrtnú masku

A starí ľudia ho milovali

toľkokrát ich v detstve rozosmial

Po celý život mu želali len to najlepšie - v ťažkých chvíľach si spomenuli na svoj smiech

ktorý im daroval ako svätec ich duší
 Ale nemali mu to ako povedať
 Zabudli na jeho meno Zabudli na jeho tvár
 Spomenuli si len na svoj smiech

„Ten kto chce porovnávať lásku má strach :
 Nemiluje pre pokračovanie úprimnosti
 milovanie ktoré nemá pokračovanie v láske
 také milovanie si telo nemá prečo pamätať
 A duše milencov zamrzli na samotú vo výšinách pekla
 v intímnom Mont Evereste - tam každá láska zamrzne“

„Veď sa len spýtajte horolezcov kto prežil ak stúpil na najvyšší vrch len sám za seba“

„Láska je jedna z mála krás na svete kde hriechom je porovnanie“
 „A každý človek je aspoň raz v živote iný ako ostatní : výnimočný a jedinečný - veď každá láska je jedinečná a výnimočná“

„Každé dieťa je výnimočné natoľko nakoľko bola výnimočná láska jeho rodičov ?“
 Kde je život len večným zaľúbením
 chýba bolesť spenia ?
 chýba bolesť otázok ?
 chýba bolesť z nenaplnenia
 ktorú občas potrebujeme aby sme spoznali cenu naplnenia :
 Ak sa pýtame prečo milujeme... skutočne nemilujeme ?
 (Potrebujú city človeka nejakú hlbšiu odpoveď ?)
 Aspoň raz vieme
 skutočné milovanie nepotrebuje žiadne otázky
 Kde je život len pokračujúcim vzťahom
 chýba priznanie smrteľnosti
 chýba jedinečnosť lásky muža a ženy ?
 a každý zánik končí rovnako
 Kde je život len večným utrpením

chýba snaha spoznať seba samého :

„Viem že žijem hoci slnko nevyšlo“

tam sa láska k sebe samému stala posadnutosťou :

Sebaľútosť je komplexom že duša musí trpieť aby napredovala

Ak sa utrpenie stane zmyslom :

Človek sa často bojí zbaviť všetkého čo vo vnútri označil za zmysel

„Ale má byť milovanie zmyslom života milencov ?“

Ak je milovanie cestou k niečomu tak ako utrpenie prečo sa nepýtať :

Kde je život večnou láskou ?

Tam raz človek musel prekonať večnú bolesť

raz sa musel pozrieť smrti do očí

A pri zániku nemá človek inú možnosť ako milovať

Kde je život len vecnou otázkou :

„Každý môže stratiť zmysel života a každý ho môže nájsť“

„Ach ako by sa dal pravdivo posudzovať život človeka ?“

Povedal akoby rozprával sám o sebe :

Videl som toľko ľudí trpieť za to kým nikdy neboli v činoch v slovách

ich veľké skutky neboli ich úprimnými skutkami za ktorými by si mohli stáť aj po smrti

iba uverili tomu kým neboli

lebo vtedy bolo ľahšie konať

Povedal a trpel - povedal a vyslobodzoval sa :

„Ak je nejaké zlo tak je ním človek ktorý uverí tomu kým nie je“

Len cítenie môže byť súdom ?

„Ach koľkokrát som konal vzdialený vlastnému ja - s bolesťou ale s istotou že sa najem“

„Ach život človeka sa posudzuje len podľa toho ako sa cíti ?“

To sú slobodné súdy duše

Asi preto niektoré generácie pôsobia staršie a niektoré mladšie

Asi preto niektoré generácie zanechali odkaz vo svojom úpadku :

„Keď človek uverí v obdiv samého seba stráca sebaúctu k svetu - úctu k životu“

„Čím väčší intelekt tým menšia úcta k životu bez viery v zmysel aspoň jedného stebla trávy“

A výhovorky sa stali zmyslom životov mnohých a mnohých generácii neúprimných k životu :

„Čím väčší intelekt tým ťažšie stabilizujem samého seba pretože všetko je rýchlejšie : otázky a bolesť a očakávanie“

Ale cit nie je intelektuálnym klišé

cit nie je zdrojom informácii

cit môže byť zdrojom poznania

cit je poznanie

„Cit má svoju silu a zároveň slabosť vo veľkej sile lebo vtedy verí v silu citov vo všetkých ľuďoch“

Cit môže byť zneužitý o to viac :

ak uveríte poznaniu niekoho bez toho aby ste cítili

jeho vnútro :

„Ak prší dobre vieme že slnko za oblakmi jestvuje nielen poznaním ale aj citom“

Život je cit ?

Cit pre život :

„Málokto dokáže spasiť svoju dušu vierou a citom k tomu istému : život je láska ktorá potrebuje vzťah bez strachu“

„Zničiť sa dokážu všetci ktorí oponujú : život nie je láska život nie je vzťah život je strach a večný boj“

A niekto vám závidí váš dobrý pocit zo života

Ich neúprimný cit môže byť vypočítavosťou :

„Radšej si poviem že dobro a zlo vo mne nejestvuje“

Raz za čas sa vypočítavosť voči životu nazýva Satanom

V citoch niet intelektuálov

v citoch sme slobodní ?

„Ale čo s človekom ktorý slobodu žije ale ju necíti !?“

Všetky pekné okamihy sú bez cítenia slobody mŕtve a odsúdené na zánik ?

Žiť slobodu ale ju necítiť je duševné kóma

cítiť slobodu ale ju nežiť je duševná slabosť ktorá je hriechom

len voči milovanému ?

Všetky krásne deti sú bez cítenia slobody len nástrojom na ktorý sa zabudne

všetci krásni umelci sú bez cítenia slobody chlebom ktorý sa nedá stráviť

Veď ak sa človek cíti dobre ale nikam to nevedie :

nielen pre jeho osamelé vnútro

vtedy sa „nemusí“ pýtať či je slobodný ?

Úprimný kňaz by povedal :

Je to rýchlo miznúca slasť je to zbytočnosť duše

Úprimný človek by povedal :

Je to slepá ulica s krásnym domami s krásnymi ženami ktoré neplodia

lebo sa boja že by to ublížilo ich kráse

Sotva ich osvieti :

Živý organizmus je pravda sveta

„Prečo by sme mali vedieť že živý organizmus je pravda sveta ?“

Prečo by sa mali pýtať „čo budeme robiť ak krása pominie ?“

Ach málokto krása človeka vie precítiť že jeho krása pominie

A zomierať bez duševného kontaktu s iným starcom je prechod z očistca sveta

priamo do šialenstva pekla :

„Realita je šialenstvom ak pochybujeme o vlastných snoch duše“

„Myslenie je forma deštrukcie ak nemá žiadny cieľ“

„Myslenie bez viery a dúfania je beznádejou mnohých a mnohých hľadání a otázok bez konca“

Vtedy počuť našich démonov :

„Potrebuje absolútna pravda vôbec ešte žiť nejaký život ?“

Človek sa vysmieva sám sebe ak hovorí o absolútnej pravde !?

Počuť ďalších démonov :

„Jestvovanie so všetkým čo obnáša je absolútnou pravdou ?“

Ale podľa démonov by v nás mŕtvi nemali zanechávať žiadnu pravdu života !?

Počuť všetkých našich démonov :

„Je niečo viac ako absolútna pravda ?“

Chceme sa postaviť démonom hoci absolútno neuznávame ak žijeme - a máme strach :

„Čo tak absolútne precítenie sveta... Nazýva sa to synom Božím ?“

A vyslobodenie zo strachu z nenaplnenia je asi naozaj - čas od času - najlepším priateľom človeka :

Precítenie života je viac ako životná pravda človeka ?

Alebo precítenie života a životná pravda sú tým istým ?

láska človeka pozná precítenie stvorenia ale nie pravdu !?

láska je pravda bytia ak niečo stvorí ? inak je to len precítenie ?

úprimnosť pozná precítenie ale nie pravdu ?

úprimnosť je pravda ak človek zomiera šťastný že žil život za ktorým si stojí ?

milovanie pozná precítenie ale nie pravdu ?

milovanie je pravda človeka ak sa stane láskou ktorá niečo stvorí ?

uvedomenie pozná pravdu jedného z mnohých ale nie precítenie ?

uvedomenie je precítenie ak človek miluje svoje pocity zo života ?

sloboda pozná pravdu aj precítenie ?

odovzdanie sa pozná precítenie ale nie pravdu ?

odovzdanie sa je pravdou sekundu pred smrťou ?

morálka pozná pravdu ale nie precítenie ?

morálka je precítením ak človek koná podľa svojich najhlbších pocitov ?

smrť pozná pravdu aj precítenie ?

zachovanie pozná pravdu aj precítenie ?

utrpenie pozná precítenie ale nie pravdu ?

utrpenie je pravda ak ho muž žena prekonal a človek je hrdý ?

A milovanie je pravda človeka ak sa stane láskou ktorá niečo stvorí ? (:)

Milovať sa nedá chcieť

a napriek tomu sa milovať „musí“

a napriek tomu milovanie odmieta „znásilňovanie duše“ :

„Milovať na prvý pohľad môže len duševný génus...“

A myslenie je precítením človeka ak sa rodič dokáže vcítiť do myslenia svojho potomka ? (:)

Myslieť sa nedá chcieť

a napriek tomu sa myslieť „musí“

a napriek tomu to myslenie odmieta znásilňovanie mozgu :

„Myslieť na večnosť ležiac v smrteľnej posteli môže len životný génus - naplnený človek“

A cit je pravdou človeka ak muž a žena nepochybujú o svojej láske v okamihu plodenia ? (:)

Cítiť sa nedá chcieť

a napriek tomu sa cítiť „musí“

a napriek tomu cítenie odmieta hranie sa na veľké pocity :

„Cítiť večnosť ležiac v smrteľnej posteli môže len génus myšlienky - nikdy som sa necítil dobre iba sám pre seba“

Smrť sa hádam ani nedá precítiť ako život ak... vedie iba k zániku ?

Smrť sa dá precítiť viac ako život ak je vrcholom očistca sveta ?

Smrť nie je voľba - v smrti niet skutkov

Život je voľba - uvedomenie nie je voľba

uvedomenie príde ako dar ktorý sa rozbalí v sladkej nevedomosti

A ľudské uvedomenie nesplodilo človeka

A ľudské uvedomenie ešte nesplodilo človeka

A keď si človek myslí že je nadvecou

vždy sa stane niečo ho dostane „pod“ akýkoľvek životný názor :

Myslenie bez skutkov je prekliatie

A keď človek cíti že je nadvecou v láske

už stačí len konať s pocitom presvedčenia :

čas splodiť dieťa

Splodením dieťaťa zväčša človek plodí aj svoju večnú lásku

o ktorej zvykne mlčať

Príbeh :

Žila matka v malom dome na úpäti hôr

Každé ráno pršalo a ona sa milovala pretože nemala čo iné robiť

Milovala sa z lásky a niekedy sa milovala z nenávisti so svojim mužom

drevorubačom

Muž mohol len rúbať drevo ak chcel prežiť

Nepomáhala mu žiadna filozofia ? Rúbal či už s myšlienkami alebo bez myšlienok

a výsledok bol stále rovnaký ?

Rúbať môže idiot
 rúbať môže génius
 Pri rúbaní často myslel na svoju ženu
 pri rúbaní často nemyslel ani na svoju existenciu

Miloval ju najlepšie ráno
 Vtedy vedel precítiť zmysel jeho lásky :
 „Nemyslieť - milovať“
 Miloval sa a nemyslel na rúbanie stromov
 „Stále nemyslel na nič čo by mohlo spasíť jeho dušu ?“
 Roky bolo milovanie jediné čo mohlo spasíť jeho dušu
 Vždy keď sa na neho usmiala a uvarila mu raňajky
 život mu dával zmysel
 Vždy keď sa pohádali : jej očakávania a jeho očakávania
 rúbal rýchlejšie a lepšie
 Nezamýšľal sa nad tým či mu život dáva zmysel

Túžila po dieťati ale nebola si istá
 Túžil po dieťati ale nebol si istý
 „Ich láska im dávala existenčné otázky ?“
 Láska smerovala k dieťati ale oni sa ešte nikdy nemilovali pre dieťa
 Žena sa však modlila : Bohdaj aby sa „stala chyba“
 Chcela ho a - chcela ho uvedomene
 Keď sa milovanie z lásky mení na milovanie pre dieťa
 v žene
 „Život sa vždy snaží vyvíjať v každej duši tak aby mohol nájsť všetky možnosti“ :

„Život sa snaží dostať z duše vrchol precítienia k životu ?“
 A pre ženu drevorubača malo byť tým vrcholom precítienia - len a len jej života -
 splodenie dieťaťa ?
 A čím viac je človek vzdialený svojim „predurčeniam“ tým viac trpí ?
 A čím viac sa precítienia životov opakujú tým viac sme bližšie k zakrpateniu duší ?
 Ach ak by každá žena plodila dieťa pre rovnaký pocit k životu
 boli by všetky deti v duši rovnaké ?

Uvedomelému človeku sa ešte nikdy neplodilo lepšie ako idiotovi
 A najväčšia bolesť vzniká vtedy keď sa človek bráni
 vo svojich úpätiach bralách a snaženiach
 pokračovaní lásky menom život po živote : láska nie je nadstavbou života - často je
 jeho najkrajšou „povinnosťou“ ?

Ved' to čo sa vyvíja samoučelne zanikne :

Čím viac lásky bez plodenia

tým viac je láska ohrozená

Čím viac bozkov bez lásky

tým viac sú bozky ohrozené ?

„Ešte nikdy nevznikla láska pre samú lásku ?“

Žena prosila Boha lebo nevedela koho iného prosiť

na manžela zabudla

Raňajky mu varila - pre dieťa ktoré ešte nejestvovalo

v jej duši však rástlo a rástlo

A duša muža cítila že niečo zaberá čoraz väčšie územie citov v ženskej duši

Cítila nepokoj cítila bolesť a chcenie

Muž si myslel že žene chýba dieťa

a tak jej ho dal

A jej telo ho prijalo

nie však jej duša

Tá už žiadne dieťa nepotrebovala

Telo nespolupracovalo s dušou

žena potratila

A nik nevedel prečo

Plakala :

„Nepodceňujme podvedomie v láske tak ľahko sa začne správať ako ublížené zviera
 na úteku“

Duša plakala - telo sa trápilo

Dokáže duša ženy chtiac - nechtiac odmietnuť telo ak sa cíti byť nad ním : ak nespolupracujú v žití menom jeden človek ?

Duša ženy predbehla telo :

Človek je chorý ak duša závidí telu že môže priviesť na svet človeka

bez akýchkoľvek otázok

A duša „to smie len precítiť“ !?

„Ach áno toľko duší zabúda plodiť duševné deti vtedy keď závidí telám možnosť plodenia – možnosť zachovania krásy nosu nôh a tváre“

Ak sa duša v šialenstve zmätene pokúša donosiť dieťa sama

Chcenie človeka sa dostalo nad pravidlá života

Dostalo sa nad život sám

Ak duša odmieta telo skutočnosť ktorá by jej mohla pomôcť v precítení sveta v ktorom by viac nebolo zabudnutia

žije už v pekle ?

„Tie najdobrosrdečnejšie deti sa plodia ak je duša v súzvuku s telom

- a milovanie vtedy trvá deväť mesiacov -

Sú to Božie deti ?“

sú to deti citu a hľadania

„Ich duše budú slobodné vo svete a pravdivé k svetu ?“

A duša ženy stratila cieľ aby ho mohla opäť hľadať

opäť varila raňajky

Čo mohla viac ?

najskôr s odporom a s depresiami

potom s jednoduchosťou stavu : „už mi na ničom nezáleží“

„Ak žena stratí zmysel života stratí aj muža ak ju miloval len ako ženu a nie ako dušu človeka ?“

Nuž muž bol možno jednoduchým obyvateľom Zeme

obyvateľom ktorý sa nikdy nespýtal nahlas „čo tu robím“ (lebo vždy veril v Boha ?)

Áno bol len dobrým jednoduchým drevorubačom

ibaže

cítil ako génius : „teraz je čas ženu milovať najviac ako som ju kedy miloval“

Kto by o drevorubačovi povedal že môže byť géniom citov ?

Jej trápenie jej vyblednutá tvár ho naplňala potrebou lásky

Ešte nikdy nebolo ich milovanie bytostnejšie

„Musíš veriť že to dokážeš“

„Musíš veriť že chcem dieťa viac ako kedykoľvek predtým“ - hovoril jej a trpel s ňou

Duša ženy sa bála ďalšieho utrpenia

ale láska ktorá prenikala do duše ju vyslobodzovala zo strachu ktorý kradol zmysel

jej života

A tak duša našla v tele priateľa

Splodili dieťa „akoby sme sa milovali po prvý raz z lásky“ pretože žena uverila

mužovi

a muž uveril vo svoju potrebnosť v osude ženy

Deväť mesiacov bolo ženiným najlepším milovaním života

a mužovou vierou v život

ktorý mohol a chcel rozdávať

Áno ich šťastie našlo dokonalosť v okamihu kedy sa láska stala úspešnou vo svojom
spení :

Narodil sa zdravý chlapček

A muž si myslel že sa narodil ďalší drevorubač

A žena verila že sa narodil veľký človek

Vedť vždy túžila byť veľkou

vedť ani muž nikdy netúžil byť drevorubačom iba žil v drevorubačskom svete

Dal jej dieťa aby mohol pokojne žiť ?

Muž a žena žili vedľa seba a každý mlčal o svojom sne o synovi

Milovali ho a ich úprimnosť v láske sa niekedy menila na posadnutosť láskou

Muž si často pri poslednom strome dňa predstavoval ako syn rúbe s ním
ako cíti jeho pot ako si občas odplúje
Sníval v pracovnom polosne aký je synak mužný a ako po ňom túžia ženy

Snažil sa snažil aby v ňom po práci ešte niečo zostalo : aspoň nejaká duševná sila
milovať a rozdávať milovanie
Čím viac myslel pri rúbaní na syna tým viac sa vracal z práce živší

Ale aj tak sa niekedy vracal z rúbania veľmi unavený a už mu nezostávala sila na
myšlienky

Len cítil bez myšlienok že miluje syna a ženu

V rodine našiel všetko čo potreboval : tie najjednoduchšie kúzla života sa hľadajú
vždy najťažšie

„Nevedel že ich mal po celý čas pred sebou“

Aj drevorubač by v mladých rokoch najradšej liezol hľadať svoju pravdu na najvyšší
vrch

A často sa stáva že ženy vo vzťahu cítia prvé že obyčajný život nejestvuje ak sú
šťastné

Matka vstávala ráno s obdivom k svetu v jej synovi

Večer zaspávala vedľa muža s úprimným obdivom :

„Boh musí žiť lebo milujem túto rodinu“

Ich vzťah dosiahol ďalší vrchol

Nemuseli si hovoriť ako sa milujú : videli to v synovi

Nepotrebovala sa milovať častejšie ako v období keď trpela depresiami

Zrazu sa s ňou najobyčajnejší život miloval ako svätý milenec duše :

a ona žila v neobyčajnom svete svojho dieťaťa

Syn ju miloval prirodzene od prírody :

„Každá láska začína v potrebe a v nútení prežiť ?“

A keď sa potreba prežiť mení na lásku k človeku

Na vzťah ktorý už neskončí – dieťa rastie

Začína si uvedomovať svoje city

začína sa pýtať : „čo ak sa už toto nezopakuje ?“

Tak je cit „dieťa – mama“ bez priznania si bez uvedomenia „cítim k matke niečo viac ved' je moja mama“ len príjemnou potrebou prežitia ?

Ako psy vrtia chvostami keď sa k nim vracajú ich páni
tak dieťa miluje matku a veľkosť jej citu pochopí až keď vyrastie

A psy možno nikdy nepochopia svoje city ale šíria ich
ako všetky malé deti

Ich láska k svetu a k matke začína sebestvom

Prisvoja si lásku ako niečo samozrejmé ak sú milované ?

Prisvoja si nenávisť a bolesť ako Boží zmysel – „nič iné nemáme a nič viac
nejestvuje len naša bolesť“

Duša dieťa sa ľahko oklame v bolesti a v nenávisti

Každá duša potrebuje niečo cítiť a bolesť je taktiež cítením sveta

Stačí tak málo

Syn rozdával svoju prítomnosť čo postačilo aby bol milovaný ako kráľ matkinej duše

Každá oddaná matka sa aspoň raz stane otrokom lásky a citu k synovi

A vyslobodí sa zo zajatia citu až v okamihu keď jej milovaný povie :

- Mami milujem ťa a vždy ťa budem milovať

„Len opätovaná láska potomka môže matku doviest' k naplneniu materstva v malej
krásnej ženskej duši“

A každá láska ženy sa raz za čas stane otrokom prežitia

ak si ju milovaný nevedomuje

Syn si nevedomoval veľkosť lásky v malom tele – mal ju cítil ju potreboval ju

Už sa v ňom len sotva spojí praobyčajná potreba prežiť

s potrebou cítiť živého človeka ktorý ho miluje

sotva sa spojí do najväčšieho duševného strachu ako keď kričal v tme :

„Mami neodchádzaj ! Zostaň pri mne !“

„Ak si človek zvykne na lásku ako na niečo obyčajné prestáva milovať ?“

„Ak si dieťa zvykne na oddanosť skôr ako začne milovať - jeho duša bude musieť bojovať s presvedčením že láska je hra ?“

„Pretože v láske sa často spája všetko čo si človek odžil – niet iného duševného priestoru kde by si ženy a muži boli rovní ?“

„V láske sú vyslobodené aj duše ktoré inak po celý život mlčia v prázdnote v ktorej hľadajú zmysel života ako najväčší filozofi :

„Hľadal zmysel života a zabudol žiť – našiel iba utrápenú dušu ktorá mala zmysel života dávno uložený v sebe

Len túžila odovzdať deťom umenie milovať život

aby svoj zmysel mohla doviestť do dokonalosti mnohých okamihov že milovala ako najviac mohla“

Láska ktorú začnú pudy

láska ktorú začne precítenie života v „tom druhom“

sa porovnávajú v podvedomí milujúceho každý deň - pokiaľ milujúci nedosiahne stupeň ako naša matka a náš drevorubač ?

„Veď prečo by sa ich láska nemala vyvíjať a dospieť k stálejšej radosťi zo života ako je iba radosť v zaľúbení sa ?“

Ako dlho môže vydržať šťastie dvoch ľudí ak sa všetko vyvíja ?

Matka milovala synovo jedenie :

On neje on papá

Krásne lyžičky láskavého nepokoja v detskej tvári

krásne lyžičky nenahraditeľnej istoty v ženskej tvári

keď mu vkladala jedlo do úst a on tak nádherne odmietal

Nakoniec všetko zjedol a ona prehltala s ním

Vtedy cítila : „toto je moje dieťa jediné dieťa tohto sveta“

„Duša rodiča stráca dušu dieťaťa v okamihoch v ktorých považuje dušu dieťaťa za svoje pokračovanie bez výhrad ?“

Cítila že dieťa je pokračovaním jej života – duša matky milovala dieťa ale ešte si nebola istá jeho dušou ?

Cítila oveľa viac ako mohlo pomenovať jej myslenie jej vedomie

Keď sa večer sprchovala už viac nemyslela na dotyky mužov myslela na dotyky dieťaťa

ako skúma jej pery

ako kedysi skúmalo jej prsia

A potom to prišlo :

„Tak toto všetko som dávala mojej matke a nevedela som o tom...“

Materstvo je len a len o spení duše matky a dieťaťa ?

„Ach každá matka sa dostáva v cítení sveta a stvorenia ďalej a ďalej

Bez detí by sme neboli skutočnými“

„To čo moja matka nevedela v tele batolaťa

Dozvedela sa keď sama kojila keď sa sama dotýkala toho čo splodila :

Duša ženy speje často k vrcholu precítienia života až v materstve ?

A to čo som nemohla vedieť v jej naručí... mohla som „iba“ cítiť v jej dychu v jej voni

Smiala som sa reflexívne ale stále úprimne pre jej lásku a oddanie

To všetko teraz chápem v mojom dieťati

Moja duša sa tým obohatila o niečo o čom netušila :

„V živote často nestačí len cítiť ale aj konať plodením aby sme mohli cítiť ešte niečo viac“

Osamelý život nestačí na precítienie toho najväčšieho množstva pocitov ktoré sa ponúkajú zo sveta...

„Čím viac precítienia celého sveta vo vlastnom konaní - v konaní iných tým rýchlejšie človek dospieva k nebeským výšinám?“

„Človek môže spieť v jeho malom živote aj vďaka generáciám ktoré splodí len ony o tom nevedia až pokým samé nesplodia ?“

Drevorubač stále rúbal stromy a veľkosť precítienia matky nikdy nedosiahol

Len si v čase voľna niekedy uvedomil : „aké sú deti bezbranné“

„ako sa o nás naši rodičia museli starať ?“

Spomínal na svojho otca ako ho učil bicyklovať ako s ním po prvý raz hral futbal

a vždy sa čoraz viac tešil na to že jeho syn raz vyrastie a on sa s ním bude môcť hrať

všetky mužské hry

To bol jeho cieľ

To bolo jeho odhodlanie pri raňajšom vstávaní a pití kávy

Dni a hodiny v nepomenovateľnosti

Len cítenie tých dní zostáva v pamäti muža a ženy

Všetky stromy padali vďaka jeho rukám

Ženské bozky a detské trucovanie v dome na úpäť

Spali so snami o kráse ktorá nebude nahradená

Každé šťastie človeka zostáva jedinečným

Pozerali sa ako sa dieťa hrá a smeje : každá jeho hra bola úprimnou

Chytili sa za ruky a vedeli že dosiahli niečo čo sa im predtým zdalo byť všade

navôkol tak obyčajné

Muža i ženu však mrzelo a trápilo v ich šťastí :

„Nemá sa s kým hrať“ „Niet jeho rovesníkov“

Veď iní drevorubači neplodili

„Nejestvovali deti – nejestvoval duch slobody v domácnostiach“

Neboli splodení : muži pili a ženy trpeli v samote – nenávideli zvuk pílenia stromov

A detská duša jediného syna široko ďaleko trpela bez toho aby o tom vedela

Samotu bez detí považovala za obyčajnosť

Samota dieťaťa plodí nebezpečné svety v duši

Dieťa rástlo pýtalo sa : „kde sú ostatné deti ?“

Duša dieťaťa cíti svet samá za seba : vždy bez rodičov ?

Môže „používať“ len ich duše ako oporu : odkiaľ cítiť

Dieťa sa predsa smeje nezávisle na rodičoch ?

Môžu stáť len vedľa neho a dúfať že prekoná všetky prekážky uvedomovania sa :
Každý aspoň raz musí znenávidieť svet v objavovaní jeho nezávislosti na živote
človeka

Ved' bez úprimnej nenávisti v nepochopení sveta niet slobodnej lásky v chápaní
sveta ?

Raz za čas sa dieťa snaží zbaviť detskosti aby získalo úctu k svojmu životu zo strany
dospelých ?

Lebo si myslí že detskosť je slabosť vo svete plnom krutosti !?

Vtedy dospieva :

Ak sa človek aspoň raz nesnaží byť niekým iným kým nie je
ako môže neskôr spoznať kým to vo vnútri „vlastne je“ ?

Mladý človek chce byť starší s tým čo má v sebe

Starší človek chce byť mladší s tým čo má v sebe

Každý si musí prejsť pocitom veľkosti

pocitmi chcenia všetkého a nenávisti všetkého ?

Dieťa je zdravé ak nepochybuje o svojich pocitoch ?

Lásky ktoré ľudia prežili milovania ktoré im pomohli

A život ktorý objavovali až do smrti

„Ved' aj preto sme splodili“

„Najmä keď sme boli malými vedeli sme milovať preto kým sme boli ?“

Nesúdili sme život lebo sme mu nedávali žiadne mená žiadne prívlastky

Nech súdi život ten kto ho miluje ?

Ale ten kto miluje nepotrebuje súdiť

Človek čas nevníma človek čas iba žije ? (:)

Syn si bude pamätať všetky bozky a oddanosť ?

Ale zostane len na jeho duši či ich vráti ako milovaný alebo si nespomenie

Pretože rodič si nemôže vyprosiť lásku dieťaťa

Môže mu ju iba dávať bez očakávania
 Láska sa nemení či prší alebo svieti slnko
 Láska rodiča sa nemení či je opätovaná alebo nie
 Jeho dúfanie zostáva vo večnosti

A dieťa dospeje k hranici
 kedy necíti dušu rodiča lebo cíti len svoju dušu za všetkých ľudí
 Spieva si : môj život je vrcholom o ktorom nik nevie
 „Je to kruté a pravdivé“
 Syn drevorubača túžil po rozhovoroch s deťmi ale nikto neprišiel
 Videl iba mladé ženy a staré ženy ktoré sa na neho usmievali
 A v duchu si hovorili : Boh daj aby sme aj my...
 Milovali ho pre predstavy : aspoň také dieťa aspoň také
 V cudzom obdive sa človek cíti ešte viac sám :
 Neobdivujú ho pre to kým je vo vnútri ale preto čo očakávajú ich vnútra
 Izolácia
 a jeho duša si nemohla pomôcť v snoch :
 Snívalo sa mu o bozkoch a on nevedel o akých bozkoch
 Ešte nikdy bozk nezažil ale jeho duša už tušila čo je nutnosť pre jej zachovanie
 a milovanie sveta !

Ako mohla matka precítiť všetky vnútorné svety jej syna keď nedokázala precítiť ani
 vlastné ?

Vymyslela si materskú ochranu :
 Považovala jeho skutky za jeho dušu hoci to boli skutky ktoré musel robiť :
 Zabíjal sliepky keď bol otec v práci lebo ona to nedokázala - po celý čas ich krmila
 Nuž a potom „musel“ jesť matkinu slepačiu polievku : a byť stále dieťaťom

Považovala jeho slová za prejav lásky hoci to boli slová o počasí : „Dnes svieti slnko
 pôjdem von je tam pekne“
 A schoval sa v lese kde bol chlad a prítmie

„Ľudia občas necítia že väčšina dospeje k tomu istému ?“

A tragédia prichádza ak si myslia opak

Ved' myslenie nie je duša

Myslenie nespokojného syna a myslenie jeho matky

Ich duše si nemali čo povedať ?

Každá žila v inom čase intímneho vývoja človeka v rovnakom historickom čase :

Akoby stvorenie malo v každom človeku iný duševný čas

V rovnakom čase ich životy mlčky predchádzali okolo seba

Jedného slnečného dňa povedal drevorubač akoby bolo zamračené :

„Podobá sa na mňa akoby si mu mohla rozumieť...“

Urazil cit matky !

A to žena dlho neodpustí

Matka dokáže cítiť bolesť pôrodu ešte aj na smrteľnej posteli

Muži tak často podceňujú to čo nepoznajú ani necítia

Koľko mužov dokázalo uznať že materský cit je pre nich často nepochopiteľným :

Oni často milujú syna ako muža ktorý „je“ – vedia že splodili ale...

cit pôrodu niekedy veľmi chýba

Často milujú dcéru ako ženu ktorá „je“ – vedia že oplodnili ale :

Mužom niekedy chýba deväť mesiacov k duši dieťaťa

Nedokázali si navzájom povedať „milujem“ len preto že boli dušami neslobodnými
v tomto svete

že nežili ako súčasť života a celého stvorenia

Zrazu žili ako niekto kto musí so stvorením bojovať deň čo deň :

Dieťa sa cítilo oklamané lebo mu chýbala partia

Sloboda pomenovania „toto som ja“ medzi rovesníkmi

a rodič sotva dieťaťu nahradí slobodu názorov v partii

Otec si čoraz menej dokázal predstavovať ako syn rúbe s ním pri rúbaní

„Už som sa hral so synom všetky chlapčenské hry... a nakoniec to nemalo nič z výnimočnosti ktorú som si vysníval
 Ten malý si toho nevážil keď prehrával“
 Zabudol ako si toho sám „vážil“ v mladosti ? Nie !
 Len sa nedokázal preniesť cez fakt že práve jeho syn... o ktorom si myslel že bude iný... lepší...
 Nenávidel predstavu : bude rovnaký ako ja

Manželka sa milovala s manželom
 milovanie plné bezsenných nocí „o čom je život ak starneme“
 Obaja cítili :
 „Milujem sa s niekým koho poznám a cítim že ho nepoznám“
 Každé milovanie bolo cudzie
 Milovali sa ako ľudia ktorí spolu nikdy nesplodili

Žena sa akoby už nemala prečo milovať :
 Strácala kontakt so synom
 Už sa netešila na to ako papá
 Už iba jedol
 Strácala v ňom svoju tvár

Každý z nich sa cítil byť sám a každý inak
 Každý si myslel že je „najviac sám“

Drevorubač začal byť arogantným ku svojej práci
 Žena plakala pri osamelom tykaní budíka v kuchyni
 Syn sa ticho zatváral v izbe a sníval o ženách čo ho nemohlo vyslobodiť

Ak duša dieťaťa nie je v spojení so životom ktorý muž a žena žijú
 „Komplexy ? Rozpad osobnosti ?“
 A čím by mal byť človek bližšie k „osvieteniu“
 čím je viac jeho duša obdarená hĺbkou a precítením života
 tým je aj silnejšie priťahovaná k „priepasti márnosti nad márnosť“ ? (:)
 Ich jediné milované dieťa...

a napriek tomu dospelo k priepasti márnosti nad márnosť
 Všetko zovšednelo rýchlejšie ako dieťa dospelo lebo malo všetko

Hoci syn jedného večera zaspával a zamyslel sa nad veľkosťou srdca :
 „Aké malé a predsa ho všetci považujú za základ lásky... Smiešne...“

„Kto vie doceniť veľkosť a dar rodičovskej lásky ak trvá od narodenia ?
 Asi len muž a žena ktorý milujú niekoho od narodenia ?!

A ako sa oni sami dostali k priepasti márnosti nad márnosť ?

Len zrazu cítili „sme tu a čo teraz ?“

Nemali ani poňatia ako :

Všetky zlé cesty vyzerajú až po slepú stenu tak samozrejme - jednoducho že si ani
 nevšimneme : kráčame po nich

kráčame po vlastných dušiach

Nevieme opísať našu bolesť

radšej kráčame hocikam lebo ak by sme zastali naša bolesť by bola neznesiteľná

Ak sa ľudia milujú a mlčia vedľa seba - môžu spolu vydržať

ak ľudia žijú vedľa seba a mlčia - skôr či neskôr sa ich vnútrá vzbúria

Aj bolesť syna môže začínať v rodičoch - bez toho aby o tom vedeli

„Veď už aj sami za seba dobre vieme že duša dieťaťa sa dá ľahko oklamať
 utrpením ?“

A vnútro chlapca čoraz zdesenejšie spoznávalo opakujúce sa „pravdy“
 dospievajúcich :

„Bolesť ktorá prichádza zvonku sa skôr či neskôr stane tou najintímnejšou
 lebo vnútro človeka s bolesťou často nemusí spieť : stačí iba cítiť bolesť – ostatné
 príde samo“

Ak sa núka bolesť a nič iné nevidno široko ďaleko

duša neváha ako smädny neváha na púšti ak nájde znečistenú vodu :

Nie je to klamanie je to vlastne nutnosť duše ?

Skôr či neskôr syn stratí schopnosť rozlišovať čo je jeho bolesť a čo je bolesťou sveta iných

Syn je bezbranný pred bolesťou rodičov tak ako sú rodičia bezbranný pred bolesťou ich rodičov :

lebo sotva môžu vedieť čo všetko zažili ich sploditelia

pokiaľ splodili

čo ich viedlo k tomu aby splodili“

„Osud generácie môžu pomenovať iba veľkosti rozdielov medzi ich vnútornou pravdou a pravdou prežitia ktorá vládne mimo ich osobností ?“

„Vnútro človeka je viac rozbité ak sa nezhoduje s vonkajším svetom a jeho pravdami ?“

A niekedy tu platí zákon :

Čím ďalej človek zájde od zákonov prežitia

tým je trest väčší

akoby boli niektoré myšlienkové cesty prekliate

Syn sa zamýšľal nad zmyslom stvorenia

a niekedy sa v ňom topil ako sa topí ryba na suchu : kyslíka všade dostatok

ale predurčenie histórie „ty môžeš splodiť zmysel a pokračovanie života práve tu“ -

to veru chýbalo v jeho zamýšľaní sa bez konania

Život rodičov sa mu zdal veľmi povrchný :

„Moji rodičia sú hlúpi a bezvýznamní lebo sa nezamýšľajú nad tým kam spejú - prečo a načo“

„Nezaujíma ich prečo žijú...“

Väčšina mladých ľudí „niečo“ hľadá pretože nerozumie svojej bolesti a chceniu

„vedieť a cítiť“

hľadá niekedy na účet tých starších

A starší často hľadali to isté čo ich synovia a dcéry na účet ich rodičov a

generačných súputníkov

Často pochopili až po búrlivých nociach a náhodných splodeniach :

„Niekedy je hľadanie zmyslu života to najúprimnejšie žitie voči tomu koho sme splodili“

Drevorubač a žena zabudli že ich syn môže trpieť už len tým že jestvuje
ak cítil že sa mu nedostávalo ani najmenejšej odpovede
na otázky na ktoré nepoznal odpoveď
„Človek sa môže pýtať a zároveň si odpovedať tým ako žije ?“

Drevorubač bol jedného plynulého večera ospalý a tak vypil fľašku ktorú dostal k
narodeninám

Spolu so ženou : nepotrebovali viac cítiť ich životný čas ?

Dlho sa spolu nerozprávali o živote

Ich syn sa túlal v prítmí lesa a hľadal živé organizmy ktoré iba žili

porovnával svoj život s ich životom

Bol presvedčený že netrpia ako on

Drevorubač túžil po láske túžil po záchrane inou dušou ako krtko túži po voňavej
zemi

Keď sa stretnú dve osamelé duše ktoré si spolu už čosi odžili

len čo najúprimnejšie zatúžia zacítiť osamelosť tej druhej

A v každom vzťahu sú duše niekedy osamelé lebo v živote často niet času na duše
Nemysleli na syna keď pili ani keď sa opití milovali

A ich syn nemyslel na rodičov keď našiel mŕtveho krtka ktorý zdochol na starobu

Syn sa ticho spýtal : „žil krtko žil šťastný život ?“

Rodičia sa milovali a nepýtali sa či žijú šťastný život

Akoby sa nemali koho pýtať

Nad ich hlavami visel Ježiš

Nevšimli si ho

V opitom milovaní nepotrebovali žiadne záchytné body

Veď iba ako deti si hovorili :

„Človek môže žiť ako krtko ale krtko nemôže žiť ako človek“

To iba človek má výber - a to z neho robí tvora ktorý môže byť súdený ?

Človek sa môže milovať ako krtko jednej malej duše :

milovaním kryť svoju bolesť a ničotu

Už v milovaní neoslovovali nasledujúce dni !?

Ľudia ktorí splodia sa splodením nevyslobodia ak si splodenia potomka nevážia :

V láske býva často človek sám ak sa miluje preto kým raz v láske bol a čomu v nej veril

Každý už niekedy zabudol na radosť zo splodenia potomka ?

„Ľudia ktorí sa milujú sa milovaním nevyslobodia ak si milovania nevážia ako úprimnosti stvorenia ?“

A každý sa už miloval pre utrpenie ktoré cítil ?

Vedeli že „musia“ žiť ako najlepšie vedia

vedeli že sa „musia“ milovať ako najlepšie vedia

ale niekedy sa chce človek milovať len preto kým je a kým sa stal

„Nie vždy to však pomáha“

Milovali sa preto aby boli

Nevníмали oči ruky dotyky

To všetko bolo iba súčasťou : „pokoriť náš mechanický život milovaním najlepšie ako dokážeme“

Niekedy sa človek musí milovať zo zúfalstva aby vedel precítiť všetky rozdiely aby sa z neho vyslobodil

Podali si pohár čistej vody a obaja cítili smäd po ďalšom stretnutí

v ktorom by mlčali a kričali milovaním

Chytila ho za šiju

Chytil ju za šiju

A syn kopol do mŕtveho krtka otočil ho

Videl veľa lariev

Začal sa smiať

Smrťou jedného sa začína život mnohých a mnohých

Muž zase miloval ženu

Ich milovanie sa vyvíjalo : nech žijú rozdielne milovania

Syn sa pozrel do nebies a cítil niečo čo ešte necítil

Jeho duša urobila opäť nový krok :

Život vie byť krásny z každého uhla pohľadu

život vie byť odporný z každého uhla pohľadu

Rodičia sa pozreli do nebies zavretí v dome ležiac v manželskej posteli

a cítili to isté čo ich syn

Ich duše by jedna bez druhej už nikam nekráčali ?

Syn si nezávisle na rodičoch

a rodičia si nezávisle na synovi povedali :

„Toto by mal zažiť človek“

Hľadal len preto aby bol ?

a našiel viac akoby len mal „byť a dýchať“

Nemal v sebe viac slov

Cítil zápach rozkladajúceho tela a nezdalo sa mu to byť odporné :

Zomrel niekedy krtko nezaslúženou smrťou ?

Otočil sa a chcel vidieť tvár matky :

„Každý zánik by malo sprevádzať sebazpoznanie ?“

Túžil sa jej to spýtať a túžil aby odpovedal otec

Vošiel do domu a počul tiché hlasy milencov ktorí sa rozprávali o ňom

Zaklopal na dvere a oni povedali aby vstúpil

Bol nadšený že ich vidí šťastných ako pokorili zbytočnosť a márnosť niečím čo je samozrejmé - večne sa opakujúce :

Oni v tom zase raz našli svoju stratenú výnimočnosť

Áno áno :

Ako ich videl prelievalo sa v ňom :

„Človek - čím je starší tým sa učí životu ešte smädnejšie lebo vie že čas na učenie sa skracuje ?“

„Človek sa učí žiť aj desať sekúnd pred zánikom ?“

Pozeral sa im do tváří a oni sa na neho usmievali

Ich pokoj mu dával odvahu že im konečne môže povedať dačo od srdca :

„Mama práve som videl mŕtveho krтка... A veľmi mi to pomohlo

Povedal som si :

Ten krtko ani nevedel pre koho zomrel

Nikdy nemal plnohodnotné oči a až teraz jeho oči vyzerali tak skutočne a pravdivo

Videl som veľa lariev“

Matka pokrútila hlavou a objala manžela

Otec sa usmial a pokrútil hlavou pomalšie ako žena

Ak sa ženská duša v niečom odlišuje od mužskej tak v tom že „nikdy“ nemôže stratiť pupočnú šnúru s dieťaťom

Len preto matka pokrútila hlavou a objala manžela ?

Matky nechcú počuť hlboké vety z úst synov

Matersky túžia ochrániť detské duše pred bolesťou právd života a smrti ?

Otec iba povedal :

„Niekedý krtkovia zdochnú len pre nášeho syna... Niekedý krtkovia žijú iba pre mňa... Ale aj tak si v prvom rade žijú iba a iba pre seba...“

Stáli v spálni bez slov

Stále nevedeli stále cítili čosi viac

Ich dušami prechádzali krdle vtákov ktoré musia len letieť – a vtedy sú zároveň šťastné :

„Pochybnosti vychádzajú zo spoznania

dúfanie z viery

a človek ktorý verí v novom a v novom poznaní

môže niekedý nájsť oslobodzujúcu stálosť v hľadaní zmyslu a zároveň v dúfaní v ten zmysel

v jeho mĺkvej a kričajúcej večnosti krátkeho života“

Syn konečne necítil mladícku aroganciu k rodičom

„Arogancia znamená nepochopenie a nevyrovnanie sa so životom ?“

A rodičia sa po bláznivom milovaní konečne pozerali na syna ako na bytosť ktorá má právo dávať bytostné otázky

pretože verili že „určite splodí“

Matka by sa predsa neusmievala ak by neverila v pokračovanie rodu v synových hlbokých vetách ?

Syn podišiel k zrkadlu vedľa manželskej postele a pomyslel si

pomyslel si len citom a cítením k rodičom :

Niekedy vie byť milovanie tak milostivé k ľuďom ktorí už nemajú ako inak obhájiť svoje životy“

Matka si pomyslela keď videla stáť syna pred zrkadlom s tvárou plnou skúmania :

„Niekedy vie byť milovanie tak milostivé k ľuďom ktorí už splodili a nikdy viac nesplodia“

Otec si pomyslel keď videl tvár syna a tvár ženy v troch po sebe idúcich sekundách :

„Niekedy vie byť milovanie tak milostivé k ľuďom ktorí zažili toho akurát toľko aby sa to všetko zmestilo do zachraňujúceho milovania...“

Sú milovania ktoré plodia duše

sú milovania ktoré zachraňujú duše

sú milovania v ktorom sa plodia i zachraňujú duše :

Rodičia splodili dieťa nechtiac... v milovaní pre duše - bez zámeru plodiť !

Láska ktorá sa našla v plodení... nepatrila plodeniu ?

Zaskočili sa navzájom

Milovali sa bez chcenia dospieť k novej duši - boli tak blízko k spaseniu tých vlastných :

Žene sa objavili v očiach slzy keď zistila že počuje v tele Boží hlas

ktorý viac nedokáže ovplyvniť

Nevedela či má plakať od radosti alebo opäť bojovať proti spomienkam proti bolesti ktorú zažila :

„Každá žena ktorá zažije potrat vie o stvorení viac ako obyčajný smrteľník ?“

Pozrela sa mužovi na ruky a on sa cítil akoby práve zoťal svoj posledný strom

Jeho duša nepotrebovala viac nové dieťa

To všetko muž cítil - žena prehltla všetky slová lebo videla jeho tvár

Túžila po dieťaťi prírodou v sebe ale zároveň sa bála boja ktorý by musela viesť s prírodou v sebe ?

„Človek sa nikdy nebude cítiť dosť dospelý pred bolesťou ktorú často ponúka život ako odpoveď na všetky pokusy v ktorých nebude oddanie a láska - milovanie ?“

Ich láska v milovaní patrila len dvom dušiam

Tá nová už bola zrazu priveľa

Syn miloval šťastie rodičov

Dávalo mu istotu že môže hľadať a stále sa s bolesťou z hľadania vrátiť k ich šťastiu keď ich videl ležať v manželskej posteli

keď cítil ako ho milujú

Hodnotil svet ako milovaný a chcený :

„Každý okamih ktorý som zažil môže vrcholiť v okamihu ako je tento Som si istý že je vo mne pravda a láska života...“

Matka mu povedala sucho :

„Budeš mať súrodenca“

Plakal šťastím ako niekto kto nemal prečo myslieť na strach zo života

A bol si istý že ho „museli“ splodiť vtedy keď hovoril o mŕtvom krtkovi

Jedna šťastná duša nemôže stačiť na dve duše ktoré pochybujú

Duša matky sa nedokázala dostať nad pochybnosti a strach zo života

A to sa milovala z lásky... ibaže nie k dieťaťu ktoré splodila :

Náhoda lásky vie byť tak krásna ak človek uverí že náhoda bola predurčením a naplnením... Náhoda lásky vie byť tak krutá ak človek neverí

Milovala sa z lásky pre muža ktorého chcela upokojiť a dať mu istotu :

„Milovať sa oplatí ak už ostávame len my dvaja“

Bez lásky a oddania prichádza už iba utrpenie v ktorom niet voľby ?

„K láske a oddanosti k novému životu sa človek nedá presvedčiť“

Pretože človek môže myslieť a myslenie bez lásky a oddanosti patrí samote a izolácii ?

Muž necítil šťastie vo chvíli v ktorej priložil ucho k bruchu ženy

Tak dlho sa snažil aby sa jeho vzťah stal ikonou jeho života

aby dosiahol stav kedy by každý dával toľko koľko môže

a ten druhý si toho vážil

Len preto pretlačil po mesiaci neistoty dušu matky... bez toho aby o tom hovoril nahlas

Len preto že si sama nebola istá či si vyberie nepokoj snaženia priviesť a vychovať ďalšieho človeka

alebo pokoj v ktorom niet viac snahy

naivný pokoj o ktorom si myslela : už mám právo...

Jedného dňa zabránila vniknutiu „detskej“ duše do tela v bruchu

Podvedomie ženy dostalo priestor keďže vedomie si nebolo isté citom :

Príliš veľa krvi ktorá tiekla smerom do zemského jadra

Krv netečie nikdy smerom do neba

Tá osamelosť jej duše v okamihu : muž ju držal za ruku a kričal z lásky a zo strachu

Tá ničota ktorú precítila vo chvíli kedy nad sebou videla stáť syna ako plače pretože strácal kus seba

kus nádeje ktorá sa mohla zhmotniť

Nemohol a ani nevedel ako má konať

„Vidieť zánik životnej nádeje a neschopnosť konať lebo niet možnosti ako konať je tak kruté že človek cíti aspoň raz za čas viac ako len svoju pravdu života ?“

„Smútok je dôkazom že človek hodnotí svet len na základe svojho pohľadu ?“

A muž necítil radosť lebo videl utrpenie ktorému sa túžil vyhnúť oveľa viac ako

„utrpeniu mat' nechcené dieťa“

Žena vo svojej bolesti cítila že „Boh jestvuje“

Jediné čo si opakovala znelo miestnosťou celé mesiace :

„Odpusť“

„A viera v Boha je tak často ochranou pred nechápaním sveta...“

Lenže ona zrazu až priveľmi dobre vedela „prečo“ z nej tiekla krv do zabudnutia

Bolesť tým bola väčšia ale zároveň aj oslobodzujúcejšia

Drevorubači ju ľutovali a ženy si ticho šepkali

Jej utrpenie im pomáhalo v tichu a v nepokoji bezdetných životov

Mužom sa dokázala pozrieť do očí ženám nie

„Ľudia sa nevyslobodia z kruhov tohto sveta pokiaľ sa nevyslobodia z hodnotenia iných ľudí pre potešenie vlastnej márnosti?“

„Ak nazveme náš život celým stvorením už nám nezostáva veľa priestoru“

A presne tak sa cítila v okamihoch „život vo mne strácal život ktorý som odmietla akoby som ho stvorila celkom sama“ :

Príliš málo priestoru v bolesti a utrpení :

Krv jej stále stekala po stehnách ako testament smrti ktorú si objednala duševným postojom

Ešte nikdy neplakala jej duša tak veľmi veľmi červeno

Cítila že niečo zomiera a cítila že dosahuje vrchol precítienia smrti za „niečo v nej“ :

Nechcela - nemala na výber

A nemohla sa zbaviť vedomia keď zaspávala : vedomie seba samej bolo zrazu trestom

Bola veľmi unavená ale vedomie so zatvorenými očami zostávalo ako výstraha že myslenie na minulosť bez stôp budúcnosti ukrižuje kohokoľvek zdravého

Manžel nevedel ako pomôcť

Už ju viac nedokázal milovať v jej utrpení

Už v nej viac nevidel cieľ

Potreboval milovať šťastnú ženu ak sám nebol šťastný

Nenávidel svoj smútok : akoby mohol milovať smútok niekoho iného ?

Vnútro ženy sa čoraz viac podobalo na čiernu haciendu ktorá pohlcuje všetky emócie milencov a manželov

City sa v nej strácali a viac sa nemali vynoriť

Jej vnútro potrebovalo veľa lásky len preto aby ustálo utrpenie bez vonkajších výpadov a znechutení

Láska bola obyčajným palivom ktoré sa malo spáliť bez odozvy

Jej utrpenie bolo natoľko silné a bolestivé : zrazu prevýšilo chápanie „prečo trpím“

„Každé obmedzenie so sebou nesie dajaký dar... ale často je iba na trpiacom aby našiel“

„A každá výnimočnosť má svoje prekliatie : každé prekliatie má svoju výnimočnosť ?“

Necítila svoj pád smerom „kam klesala a padala“

Necítila kedy dospela ku kraju priepasti keďže sa nepozerala pod nohy v utrpení

Snažila sa pozerať pred seba

Videla holé pláne a krajiny ktoré sa nepribližovali ani nevzdľaľovali

Snažila sa pozerať príďaleko ?

Myslela si že iba tak prekoná utrpenie

Tvár jej syna sa jej zdala priveľmi blízko na to aby jej duša mohla zaostriť v bolesti a v zúfaní

Viac jej nepripomínala oddanie a lásku ktorú dávala bez očakávania návratu

lebo si už „nevedela predstaviť že čohosi takého bola dakedy schopná“

Pretože z tváre syna vychádzala podobná bolesť ako bola tá jej ?

Videla ho a stále cítila : je to môj syn...

Nuž - už jej to nestačilo :

Nevedela čo by chcela keď sa pozerala na syna

Chcela nejakú odpoveď na jej utrpenie - „Boh nemusí byť pravdou ak hľadáme záchrannú vieru ?“

Potrebovala hocičo čo by jej pomohlo :

„Človek je starší a trpí viac a viac lebo zažil viac a viac“

Človek niekedy uverí vlastným vetám nech sú akokoľvek hlúpe a bezvýznamné pretože nemá žiadne iné vety po ruke

ak považuje svoje utrpenie za vrchol sveta

Synovi sa neprestávalo snívať o súrodencovi ktorý zanikol bez odozvy vo vonkajšom svete

Bez ľudských citov je každý zánik rovnaký ?

A pritom zánik plodu zostával ako nepomenovateľná ťažoba v duši matky

Syn cítil iba smútok ktorý sa bál pomenovať lebo bol znovu tak skutočný :
Niekoľko buniek ktoré nedospeli až k duši

Nerozumel nielen svojej duši : „prečo tak dúfala v ďalší život ?“
Nerozumel ani jej potrebu po druhej bytosti
ktorú by aspoň nachvíľu mohol viesť životom
Väčšinu života prežil sám vo svojich hrách :
Ako dieťa v nich niekam spel ako dospelý sa v nich stále otáčal dokola

Nevedomoval si chuť jedla lebo sa mu jedenie zdalo nepodstatné ako všetko v
realite čo nemohol ovplyvniť
„Až keď je smer udaný neviem kam by som šiel“ (Alexander Magyarics)

Jeho duša stále túžila po nejakých vrcholoch – opakovala chyby mnohých
a mnohých - ako i duše otca:
Nehľadala vedľa seba hľadala iba nad sebou
Aj Ilias by mohol rozprávať : „Vo výšinách lietajú len vtáky ktoré človeka
nepotrebujú“
A syn sa radšej vyslobodzoval inak lebo potreboval veriť že hľadanie vo výšinách „je
správne“ :
„Kam by moje vrcholy mohli spieť v samote ?“
Nevedel aký bol jeho smer len tušil že je nemenný - zrazu
Cítil sa veľmi zacyklovaný v tom čo musí :
Uvedomil si svoju smrteľnosť a nedávalo mu to zmysel pre jeho dušu
A bol veľmi mladý - telo ho ešte ani v najmenšom nebolelo
Uvedomil si svoje obmedzenia a nedávalo mu to zmysel pre jeho vedomie
A bol veľmi vystrašený - otázky o zmysle bytia ešte nemohol vložiť do svojich detí
„Psychicky zdravý by mal byť vlastne jednoduchým človekom ?“
A opäť sa stretol v myšlienkach s matkou
a opäť o tom nevedel ani jeden z nich
„Jednoduché činnosti ešte nikdy nezaviedli dušu človeka k jednoduchosti a k
zbaveniu sa zodpovednosti ?“

Otec znova a znova rúbal stromy

Zrazu vedel že je to jeho prekliatie ktoré musel znášať

pretože nedokázal pomôcť nikomu :

„Spejem nikam viem o tom a musím sa tomu smiať lebo nič iné ako rúbať stromy neviem... alebo sa iba bojím vedieť ?“

Ach jedno „malé“ duševné odmietnutie pretože uverili že láska sa musí uctievať
nech by boli obeť akékoľvek

A akoby tým odmietli všetok život ktorý dovtedy žili ?

Jedna „malá“ strata života ktorý mohol viesť k niečomu novému - aspoň pre jedného
neznámeho človečika

A koľko bolesti vychádzajúceho z bodu ktorý by sa nedal nájsť pokiaľ by ľudské duše
nejestvovali !? Koľko spadnutých mostov bez náhrady ?

„Človek musí pykať za rozhodnutie ktorým ovplyvní život niekoho kto si ešte
nemohol slobodne vybrať ?“

„Človek trpí dvojnásobne za každé rozhodnutie ktorým rozhodol za inú dušu ako tú
svoju ?“

Syn sa v okamihu biedy duše cítil byť neschopný milovania

a matka sa v okamihu biedy duše cítila : láska syna a muža nestačí pokiaľ nie som
milovaná Bohom

Nikto z nich sa neodvážil sfúknuť nočné sviečky

pri hrobe ktorý nikdy nejestvoval v skutočnom svete

Ich duše tam však často chodili - na miesta ktoré splodilo jedno duševné odmietnutie
jedno uctievanie vlastnej lásky

Často sa tam stretávali :

často tam podceňovali zas a znova silu duševných svetov

ktoré „čím ďalej sú od reality tým sú nebezpečnejšie pre lásku a milovanie“

„Človek je nepoučiteľný lebo nikdy nevidel svoju dušu nikdy ju nevedel uchopiť ako
majetok ?“

„Duševná ignorácia - ignorácia duševných svetov je stará ako ľudstvo samé ?“

Nikto z nich nedokázal sfúknuť tie sviečky lebo si nebol istý či by sa dokázal vrátiť späť v tme

Hrob zostával tak jasný

a každé miesto v srdci raz tak či onak dobije

a sviečky horeli

supy krúžili nad dobitými dušami

V chronickej bolesti už nedokázali milovať

Chýbala viera :

Duša ktorá nestihla dozrieť sa nemá kam vrátiť ?

Ale ešte stále sú medzi nami duše pre ktoré sa oplatí zomrieť a milovať !?

Mali jeden druhého a napriek tomu žili - chvíľu - pre mŕtvu dušu

ktorá ich nemala ako milovať

ktorá im nemala ako dávať odpoveď

Tancovali v noci

každý sám v izbe zamknutej jediným kľúčom ktorý bol po ruke

- tancom sa snažili zbaviť bolesti ale keď tanec pominul

bolesť sa vrátila

Hudba hrala a hrala :

Čím dlhšie sa opakovala tým bola bolesť väčšia a väčšia

Nieko z nich sa vždy smial

Bol to ten kto práve zašiel v uctievaní svojej láske najďalej bez toho aby dával pocítiť

„ako veľmi vás milujem“

A ostatní počúvali jeho smiech

snažili sa zaspáť

Muž a syn padali a natoľko trpeli že si svoj pád ani oni v skutku neuvedomovali :

Bolesť - čoraz viac sa vzdďaľujúca skutočnému svetu... ach tá bolesť prekryvala

výškové rozdiely pádu duše do čoraz nižších parciel bezcitnosti

Milovali sa z bezcitnosti

A syn položil v škole otázku učiteľovi :

„Ako dlho sa človek vydrží milovať vo vzduchoprázdne ?“

Učiteľ odpovedal s úsmevom :

„No hádam dokedy sa nenadýchne ?“

Syn však pridol ešte s vážnejšou tvárou :

„Ale vy viete že dýchate ak sa milujete ?“

A žena povedala mužovi po milovaní plnom duševnej bezcitnosti :

„Cítim len tvoju vôňu nie tvoje dotyky...“ - a tvárila sa previnilo

Muž odpovedal nezaujato ale pritom presvedčivo :

„Nuž to asi preto že sa ťa vôbec nedotýkam...“

A ženu to ani v najmenšom nevystrašilo

Upokojila sa lebo si „uvedomila“ že sa nemá prečo tváriť previnilo ! - ich duše sa nemilovali

Ako žili ako cítili : tak hovorili s prepotenými dlaňami

tak milovali bez chcenia milovať

tak nenávideli v každom celý život celé stvorenie - bez výnimky

Ale čosi hovorilo : niet správnosti v odmietaní sa

„Spejeme k zániku bez zmyslu života“

To čo pohltili v nich hnilo

to čo strávili sa v nich šírilo

„Niet človeka na svete ktorý by dokázal ujsť pred životom ktorý žil ?“

ale oni sa o to pokúšali

„Pokúša sa o to iba človek ktorý veľmi trpí ?“

„Niet človeka ktorý by netrpel ak by nebol milovaný ?“

Zrazu nemilovali a už nemali strach že nemilujú

veď im to prišlo celkom prirodzené

napriek všetkému čo vedeli čo zažili

Pýtali sa : „ako milovať ?“ „už nedokážeme ?“

Ten kto nemiluje pre vlastné pochybnosti zo sveta okolo ako i zo seba samého :

nevidí necíti lásku ani v synoch dcérach ktoré miluje od prírody ?

Tak ako príde láska príde aj nenávisť ? (:)

„A nakoniec ide len o to čo sa rozhodneme prijať zvonku sami za seba ?“

Pravda sa strácala v činoch bez úcty
 Ich osobnosti sa rozpadávali na prach
 A i ten najmenší vietor ich dokázal odviať na miesta ktoré nepoznali
 ktorých sa báli
 Žiadny nový bozk ktorý by priniesol všetky veľké a staré bozky
 žiadna spomienka na starú lásku ktorá by viedla k chceniu znovu byť milovaným a
 milovať
 a žiadny cit veľkej slobody v odsúdencoch
 na život ako zhmotnenú smrť : „ako sme mohli milovať život idioti veď nebolo čo
 milovať !“
 Syn nenávidel matku a matka nenávidela syna lebo už necítili svoje životy
 necítili krásu a bolesť v jednom
 Otec nenávidel syna a jeho matku :
 Rúbal ako znovuzrodený
 Predstavoval si ako rúbe celý svoj život ako rúbe do posledných zákutí duše matky a
 syna
 Ich duše nepovažoval viac za skutočné
 nemal pred nimi ani najmenšiu úctu - už si vážil len svoju sekeru
 Bez lásky niet úcty k dušiam
 Bolo to jeho najväčšie zvrátené vyslobodenie : vyslobodenie bez lásky a citu
 Nebolo návratu v rúbaní bez úcty :
 stromy padali a muž rúbal ako všetky stroje

V očiach mal slzy hnevu
 v očiach mala slzy beznádeje keď túžila aby jej syn miloval
 „Človek nemiluje len chvíľku a ani v najmenšom si zrazu nedokáže spomenúť na to
 aké to je - milovať...“

Muž si spieval pri rúbaní :
 Teraz si rúbem
 nech si prší : môj pot je jesenný dážď pre opustenú lásku ktorá však zostáva trčať
 v duši v planej nádeji – radšej by som použil slzy ale nenávidím plač
 Všetky stromy budú musieť padnúť pokiaľ pominie moja bolesť
 Spomínam si na všetko čo som urobil a nič necítim

Nakoniec bol môj život taký akým bolo rúbanie stromov...

„Ach muž... žiadny strom ktorý si rúbal predsa nepadol len pre samoučelnosť jedného človeka...“

„Človek speje tak ľahko k ničote ak nevidí a necíti nič viac“

„Človek je tak ľahko ovplyvniteľný v citoch k životu keď verí len sám sebe ?“

Kedysi to čo milovali na čo sa tešili : stalo sa povinnosťou bez uvedomovania si svojej voľby

Ich radosť zanikla v mene všetkého čo sa odohralo : navždy ich to zmenilo ak považovali svoju bolesť za bolesť všetkého čo videli - ako všetci čo sa opakujú !

„Lebo to je tá základná ochrana pred vlastnou bolesťou“

Oni si neuvedomili že je to iba ich pohľad

Ešte ako dlho sa budú musieť potíkať medzi „oslobodzujúcou“ smrťou a „povinným“ životom ?

Vidieť smrť cítiť ju

hovorí si : „mešká“

Sebestvo duší je ľudská bolesť ?

Matka klamala muža hovorila si : „nemám na výber“

Milovala sa s ním zas a znova bez potešenia

„Veď vždy som vedela že to raz príde“

Syn klamal svojho otca Pýtal sa : „Mám na výber ak som prehliadol život skrz na skrz ?“

Chodil s ním rúbať stromy a uisťoval ho že miluje rúbanie ako miluje otca

Ale jeho utrpenie bolo tak veľké že nedokázal milovať nikoho

Cítil iba odpor všadeprítomný odpor

Syn videl všetky chyby rodičov a to dobré nevnímal

„To sa stáva ľuďom ktorí si myslia že veľmi trpia“

Matke sa snívalo ako sa miluje so synom a už sa jej nechcelo prebudiť

Potrebovala lásku - jej duša by nebola schopná milovať ak by nebolo príkazu „prírody“ :

Miluj to čo splodíš aj bez uvedomenia „miluješ“

Jej láska k synovi sa stala definíciou :

„Človek speje tak ľahko k zneužívaniu života a iných keď zneužíva sám seba a city“

Syn viac necítil lásku matky – strojová láska nepreniká do duší iných

Tak ako divé kone niekedy nemožno porovnávať s koňmi v ohradách

tak občas nemožno porovnávať duše ľudí ktoré neprecítili nič viac ako len a len seba s dušami ľudí ktorí prehovorili :

„Niečo je väčšie ako my niečo je menšie ako my bez porovnávania v dušiach“

Čo je horšie :

Už neboli schopní ani tých „najmenších“ spomienok na radosť z milovania ! Akoby nikdy nemilovali !

Jedného dňa neznámy muž ktorý sťažka poznal svoj život

Rozhodol o životoch iných

lebo tak kázala filozofia kácania stromov :

Otec bol nahradený synom

Otec bol vo vnútri zároveň hrdý a zároveň plakal

Syn iba mávol rukou

Každé zahnanie sa sekerou každé zaťatie do stromu ho robilo menej citlivým

Čoskoro dospel v jednom zaťatí :

„Toto je môj konečný názor na život“ - a ešte nemal ani tridsať...

Konečný názor na život nejestvuje ?

Dospel k tomu bez splodenia detí... bez lásky... bez milovania

„Niekedy nejestvuje jednoznačná pravda v slovách ale iba v citoch ?“

Poznal iba rúbanie stromov a nevedel si predstaviť že by ho pritom niekto mohol milovať

Rúbal iba preto aby sa mohol večer vytrátiť z domu a piť až pokiaľ sa necítil byť milovaný alebo „aspoň nenávidený“

Vedel že sa raz prepije k pocitu že je milovaný alebo nenávidený ?

Aspoň nejaká emócia...

Otec v dome chodil sem a tam

Každý deň niečo niekam preniesol a na ďalší deň to vrátil späť

Uvedomoval si nezmyselnosť svojho konania a toho každý deň oslabovalo

Už sa nemal skryť za akú prácu

Keď sa žene pozeral do očí chcel ujst' a všetko meniť

Nenávidel svoj dom nenávidel prsia ženy lebo ich viac nedokázal vziať do rúk

Nerozumel nenávisti :

Ani on nevedel odkiaľ pochádza

„Ak človek nepochopí a neprecíti že jeho vnútorná ničota bola už dávno prekonaná životom naokolo zomrie ako duševný sadista“

Bol krásny jasný deň – slnko vyšlo ako vždy a zväčša bez toho aby si to niekto uvedomil precítil

Všetky jeho lúče prenikali až do poodchýleného okna v kúpeľni kde sa starý drevorubač snažil držať krok so životom : holil sa celkom automaticky

Nevnímal krásny deň

Ruky sa mu triasli ako každému drevorubačovi bez sekery

Dospel k nenávisti k životu – osamelý

Uvidel svoju tvár lebo ním prebehol blesk : počul vtáčie mláďatá ktoré mali hniezdo v jednom z rohov okna

Stará sklamaná tvár – oči žmurkli

Vyľakal sa vlastnej tváre vyľakal sa žiletky ktorú mal priloženú k tepne

Nechcel ju tam priložiť ! A mal ju tam !

„Šialenstvo je často len neschopnosť zvládnuť duševné dary“

„Smrť býva v neúprimných životoch zväčša tým najväčším klamstvom“

Bol krásny deň plný vôní

Žena ležala osamelá v posteli a pozerala sa do stropu

Znovu raz necítila nič viac ako odpor a nikto jej neprišiel rozostrieť

Verila svojej migréne : „Muž mi nespravil kávu ? Tak prečo by som mu mala uvariť raňajky ?“

Prinútila sa postaviť

Cítila svoje telo ako smetiar cíti svoj odpad

Česala sa pred zrkadlom – konala až príliš podvedome aby vedela ako sa češe

Uvidela padnuté kútiky lebo ňou prebehli zimomriavky : silný vietor otvoril „náhodou“

ledabolo privreté okno

A zacítila vôňu

Staré sklamané kútiky sa ešte viac skrivilili – oči žmurkli

Nadýchla sa a pichlo ju v opustenom prsníku – tak dlho bez mužských dotykov

tak dlho bez detského satia

Vyľakala sa vlastnej tváre vyľakala sa úst plných neznámeho chemizmu - akejsi

stratenej pachuti po spánku bez snov

Netúžila po žiadnej otázke s odpoveďou : cítila pachuť ktorú si posúvala zo strany na stranu úst

Nechcela mať v ústach tú pachuť ! A mala ju tam !

„Zánik koňa v ohrade a divého koňa sa predsa nedá porovnávať !?“

Sedeli vedľa seba - stále v tichu rodinnej samovraždy

Bez slov čakali na smrť hoci ráno prežili nezávisle na sebe

Pili predobedňajšiu kávu s mliekom – bez cukru

A pozerali sa na cudziu mačku ako sa hrala s mláďaťom

Ticho ju obdivovali

Potom sa do jej správania vciťovali lebo im to robilo radosť

A zrazu sa stal zázrak - ožilo niečo čo už bolo dávno mŕtve ?

City človeka nikdy nezaniknú pokiaľ duša trvá ?

„Aby to čert vzal – aby zviera ukazovalo človeku ako milovať !?“

Cez zviera cez mláďa a jeho matku ktoré náhodou zablúdili na ich dvor

objavili všetky stratené city všetky stratené spomienky

ktoré medzičasom prekryla ich sebaľútosť v starnutí

Objavili lásku k synovi tak ako drevorubač ráno objavil svoju tvár a žiletku

tak ako žena ráno objavila svoje padnuté kútiky a ovisnuté prsia

pachuť v ústach po spánku bez snov

A od syna už zostával len malý krok ku všetkým spomienkam
na milovanie kedy ho splodili
na milovania ktoré podporovali ich blízkosť a lásku
Chytil ju za ruku a ona chytila jeho – a vtedy vyhánali diabla nepokoja a samovraždy
Ich stisk nebol najpevnejší
Ale po rokoch bez dotykov sa im zdal byť najlepším stiskom v celom stvorení
bez času bez porovnávania

„A nakoniec... zostáva jediný svet keď sa zaspáva... najlepšie s dvomi telami“

„Dýchame ako sme ale ako často sme milovali *kým sme naozaj boli?*“

Mačka sa stále hrala – žila pre mláďa aspoň chvíľku
Bola veľmi chudá a veľmi čierna
Jej mláďa bolo veľmi veselé a veľmi strakaté
Milovali sa v hre

„Pravda nebýva krutá ak ju človek jednoducho cíti?“

Ale ich syn zostával sám : bol čoraz častejšie znechutený svojou prítomnosťou

Jeho samota bola samou existenciou pri každom pni na ktorý položil sekeru aby si
odplul

Rúbanie bez záujmu ho priviedlo k životnému nezájmu :

„Na svete nemusí byť každý strom nahradený ak rúbem bez záujmu - a rúbem hrdo
bez záujmu“

Pri každom poháriku ktorý vypil v planej nádeji sa cítil ako strom ktorý nemá byť
prečo nahradený

„Ak sa takto cítil môj otec... Obdivujem ho“

„Čomu to verí človek ak nevníma svoj život ako základ aby mohol cítiť celé stvorenie
sám za seba a tým aj pre niekoho koho miluje?“

Neučil sa ako s niekým žiť...

Zabudol aké je to žiť pre niečo viac v sebe aj v iných :

„Kedysi som miloval pretože som nevidel pravdu : matka musí milovať ale milovala naozaj mňa ako osobnosť ?“

On predsa veľmi strakaté mača - veľmi čiernu mačku nevidel :

A vedel by precítiť ich milovanie v hre ? Ak nemal nikdy žiadnu ženu ani dieťa...

„Ach ako často milujeme v iných naše vlastné odrazy matka ?“

Ale matky sa nepýtal nahlas

Vždy keď prišiel na obed matka v ňom videla lásku medzi dieťaťom a matkou

On však necítil nič - len mlčal

A nové brehy materského precítenia starej lásky prebili bezvýraznú tvár syna

Vedel že ho matka miluje ako vedel že necíti kým sa naozaj stal kým je

„Opäť sa vrátil k jedeniu aby nesklamal telo...“

Vedel že žije iba pre pocity niekoho iného - a to len vtedy ak videl matku...

Obviňoval ju za to

Jeho roky ktoré prežil vedľa ramien otca a vedľa lona matky sa mu zdali byť stratenými

Chcel poraziť svoj život chcel nad ním zvíťaziť

„Nad životom sa nedá zvíťaziť nedá sa poraziť – život sa dá *iba žiť* v spokojnosti aby sme cítili že získavame viac ako strácame“

Neľutoval že nemá žiadnych priateľov ? Nevedel si predstaviť že byt nejakých mal...

Aj keď tichúčko túžil... tak tichúčko aby to „náhodou nepočul“

Ľudské oči sa mu zdali byť len očami mačiek a psov ktoré stretával keď kráčal so sekerou v ruke k ďalšiemu stromu

Nikdy nepohladil žiadny strom ktorý išiel jeho rukami k zemi - počul len zavíjanie psov :

Vtedy to zavíjanie prijímal za svoje

Vtedy svet nazýval nemým lebo potreboval viac zavíjanie ako ľudské hlasy

Zatiaľ čo ľudia neplodili

psy a mačky sa rozmnožili až tí menej schopní hladovali - či už zavíjali mňaukali alebo nie :

Ak ľudia začnú rozmýšľať nad rozmnožovaním často sa stávajú zajatcami myslenia
Ale môžu sa tomu vyhnúť ?

Psy a mačky vtedy nerozmýšľajú jednoducho plodia :

A možno len človek dostal dar aby spolu s „prírodou v ňom“ mohla plodiť aj duša...
Kto vie ?

Láska v ňom konečne nejstvovala a duša už dávno nemala po čom túžiť
Bol chodiacim omylom prírody keďže nenašiel nič pre čo by mohol žiť

„Len máločo z toho čo ľudia potrebovali vyšlo z nich samých“

„A len máločo z toho čo ľudia vytvorili potrebovala príroda“

Večer čo večer nemohol zaspáť – to duša sa v ňom búrila

Pozeral sa do stropu a predstavoval si k čomu ho nútila roztrasená osobnosť :

Lásku a život so ženou ktorú si vysníval

A veru nebolo slobody ani v jeho predstavách :

Krajina sa nemenila v jeho predstavách

Tvár ženy zostávala nemennou už toľko rokov

Tak ako jestvujú sny nádeje ktoré zostávajú ak chceme jestvujú i sny beznádeje
ktoré zostávajú aj keď nechceme

Každé ráno nevediac opakoval po otcovi po matke – hoci žil vo svojej výnimočnosti
hoci sa často na rodičov pozeral zhora

opakoval vstávanie „radšej bez myšlienok“

„Nemám komu čo povedať“- a myslel si že sa tým aspoň trošku vyslobodzuje

Stať sa samým sebou bez citov „aspoň k svetu okolo“ - nie to ešte nikdy nešlo...

Sám si to kedysi hovoril

sám to kedysi vedel keď sa pozeral na matku otca ako sa trápili

Tak ľahko na to zabudol aj on

Málokedy vetral lebo čerstvý vzduch v ňom vyvolával spomienky :

Milovať z lásky sa dá všetko čo dokážeme úprimne milovať – vietor a rastliny a psy a mačky

„Každý človek sa môže báť šťastia ak dlho trpí...“

A jedného dňa už v sebe nemal žiadne zásoby naivných parafráz na život

Bol prázdny : a tak musel vyjsť von bez sekery

ako každý drevorubač ktorí viac neverí rúbaniu

Nuž - necítil stvorenie veď ním opovrhoval

hoci v cítenie dúfal... ako pes ktorí dúfa v lepšieho pána

Ten tichý obdiv k stvoreniu ktorý máme v sebe všetci „musel“ potlačiť ak „túžil“ trpieť

ako každý idiot vlastnej duše

Veľkosť a zázrak sveta nedokáže spochybníť nikto

Každý krok ho bolel - uvedomoval sa zrazu až priveľmi

Len sa v tom uvedomení vôbec necítil :

„A to je trest Boží ?“

Vedel o bolesti z necitlivosti a dával ju za vinu celému stvoreniu namiesto sebe samému

Jeho cesta síce mala cieľ ale ak je cieľom samodeštrukcia : do pozemského raja cesta zarúbaná

Vedel : „mohol som byť dobrým a vyrovnaným“ - a to ho ešte viac ubíjalo :

Hovoril si ako odpoveď :

„Aj tak v tom nevidím žiadny zmysel“

Ale zmysel nevidel ani v trápení okrem toho že trápenie ho udržovalo v ďalšej a ďalšej novodobej sebaľúťosti

A to niekedy stačí

ako sebaľúťosť stačila toľko rokov jeho rodičom...

Blížil sa k hranici sebaupálenia svojej duše ?

Často si zakrýval rukou oči aby nevidel chod sveta

ktorý na ňom nikdy nezávisel ani v najmenšom ak ním opovrhoval

Dýchať čerstvý vzduch však musel

Hrali sa dve mačky opodiaľ jeho samodeštruktívnych myšlienok :
 Jedna veľmi strakatá a jedna veľmi čierna
 Rovnaké mačky aké „náhodou“ vrátili chuť do života rodičom
 Hrali sa spoločne veru naposledy :
 Veľmi strakatá mačka rástla k samostatnosti
 A veľmi čierna sa s ňou ešte raz hrala v milovaní - cítila že naposledy ?

A možno nie každý syn splodí - ale každý syn bol dieťaťom :
 Ibaže zatiaľ čo matka z materstva nikdy nevyrastie
 syn z detstva takmer vždy...

Syn v nútení ignorovať prechádzal pomedzi stromy ktoré v ňom spúšťali zimnicu
 Nenávidel ešte viac ak nerúbal
 lebo mohol myslieť na to ako nenávidí rúbanie bez myšlienok a citov
 A pritom presne taký stav chcel docieľiť !

Prechádzal pomedzi ľudí a pýtal sa : koľko z nich nenávidí ako ja ?
 Všimol si dve mačky
 A vedel že nenávidí mačky
 Oblizovali sa navzájom kotúľali sa navzájom
 Chcel zničiť ich radosť a preto zastal
 Videl v nich iba stromy ktoré musel rúbať ktoré mlčali keď ich rúbali

Mačky si ho vo svojom šťastí nevšímali
 „V šťastí sú aj zvieratá menej obozretné ?“
 Závidel im i keď si nepripúšťal záviť - závidel len radosť zo života ?
 Povedal si : „zvieratá lásku nepoznajú“ – a nepomohlo mu to
 V noci ktorá predchádzala dňu sa mu snívalo o tom že potrebuje dve srdcia aby
 mohol milovať...
 Nevedel milovať s jedným srdcom potreboval dve ?
 „Som muž ktorý si môže dovoliť čokoľvek“
 Podišiel k mačkám ako pán stvorenia ale v okamihu v ktorom mala byť jeho bolesť
 najväčšia a mala viesť k úderom

cítil sa akoby stal pred zrkadlom svojich stratených citov :

Čosi v ňom chcelo veľmi veľmi udrieť

a čosi v ňom chcelo cítiť radosti z radosti niekoho cudzieho kto nie ani človekom :

Tak predsa úprimnosť mačiek útočila na jeho neúprimnosť !?

Iba zhodou náhod si spomenul si ako mu raz povedala mama !?

Možno to bol posledný záchvev jeho ťažko skúšanej duše dospelého muža :

„Niekedy zvieratá milujú priamejšie lebo sa nepýtajú prečo milujú...“

Ach „a prečo by som mal milovať – aby som si splnil svoju úlohu ?“

Pýtal sa to už toľkokrát a samozrejme : bez lásky a milovania mal svoju pravdu ktorú si obhájl

A bol len ďalším človekom ktorý naletel uvedomeniu bez cítenia !?

Jestvuje zhoda náhod v citoch ?

„Nenič nikoho kto miluje jeho bolesť sa ti vráti vo vlastnej láske a milovaní...“

Bál sa toho čo pocítil

bál sa udrieť

bál sa stáť na mieste a pozeráť sa na lásku medzi matkou a jej potomkom

Myslel si „len ako ďalší človek“ : v šťastí bez otázok nie je sloboda !

A možno v šťastí bez otázok niet slobody ak žijeme v uvedomení seba samých bez precítenia že „ešte sme“ že „ešte žijeme“ že „ešte môžeme žiť“ !?

Naozaj nerozumel tomu ako môžu byť zvieratá také šťastné !

Veď on bol človek a musel sa pozeráť na šťastie zvierat aby našiel to svoje ?

Mal chuť ísť rúbať len preto aby sa zbavil závisti

Boli v ňom dve osobnosti : tá ktorá chcela ničieť o ovládať lebo nemilovala

tá v ktorej viala maličká spomienka na to aké bolo

uctievať svet

A on zvädzal boj

ako každý človek ktorý spochybňuje dobro a zlo

Čo sa mohol spýtať mačiek ?

Oni nevedeli nič z toho čo vedel on - len dokázali milovať bez spochybňovania

Odišiel bez poučenia

odišiel bez precítienia že aspoň raz bol milovaným synom

Láska dieťaťa niekedy vyprší a zostane iba ohryzok ktorý človek zahodí ako nepotrebný

ak nenašiel ešte inú lásku :

Lásku ktorá by ho milovala nie preto že sa narodil ale preto že žije...

„A hádam každý potrebuje byť milovaný preto lebo žije...“

Ale všade kam sa pozrel videl klamstvo :

Nikto vlastne nie je milovaný ako chce on sám...

Všetci milujú aby boli milovaní preto prečo sem prišli ?

A tí ktorí to chcú spochybníť často nazývajú lásku „predurčením milovať niekoho pre hlbší odkaz ako iba preto lebo žije“

Len často nevedia pre aký odkaz...

Hovoril si bez vyslobodenia zmyslov :

„Často sa miluje len preto že sa milovať musí aby sme prežili“

„Ľudské pochybnosti sú daňou za slobodu v čomkoľvek čo môže byť milované a zároveň nenávidené“

Syn napriek láske rodičov nikdy slobodne nemiloval

A tým neprecítal celé stvorenie ako samé chcelo !?

Mnohým dovolilo milovať aj s uvedomením že „žijeme ako dokážeme“

a oni ho milovali uctievali

aby sa mohli na chvíľku

- v krátkej večnosti -

cítiť ako tá najväčšia súčasť nepochopiteľna

Rodičia sa dostali ďalej ako syn

„Ach aké je to smutné ak sa rodičia dostanú v duševnej evolúcii na vrchol rodu...

a syn ?“

A syn !?

Hoci sa pýtal na vrchole pýtania sa :

„Je duševné spenie všetkými možnými prepletieniami dobra a zla ?“

Neodvážil si odpovedať – dobro a zlo sa mu v samote zlievalo do osamelosti

„Je prepletanie dobra a zla jedinečné... v každej duši ? Vždy intímne a bolestivé !?“

Viac „dobré ako zlé“ ?

Rozvíja sa „áno“ v hľadaní medzi pochybnosťami a istotami

A žiadne ?

Neviete či žijete ale nejako už predsa zomriete

Viac zlé ako dobré !?

... keď mŕtvi prestanú hovoriť živým do duší

a živí sa budú cítiť ako mŕtvi za mŕtvych

pri každom odsúdenom plodení na mlkvu trápnosť :

„Tam kde matky zvädzajú súboj s bolesťou bez toho aby cítili že ich bolesť niekam speje“

„Dobro“ je vždy úprimnejšie ako „zlo“?

Dobro večnosť nepotrebuje – potrebuje cítenie že svet je v kráse vždy jednoduchý ?

Túžime po uvedomení že svet je v kráse vždy jednoduchý !?

Veď dobro môžu byť aj večné otázky ak nám pomáhajú byť menej a menej arogantnými voči životu

A nakoniec dobro môže byť aj výkrik chvíľkovej beznádeje :

Zlo !

Potom pochybovanie pre pochybovanie

potom uvedomenie sa v pochybnostiach

potom žiadny cit ani precítenie len zbytočné a bolestivé uvedomenie bez spenia k nejakému dielu

I keď ešte raz a ešte raz :

Bolesť a pochybnosti - najprirodzenejší prejav slobodnej vôle ?

A bez lásky sa nevieme definovať vo svete hlbokom len tak ako je hlboká či plytká láska človeka ?

A ničota človeka je sebeláska ktorá sa premení na sebanenávisť v prvej duševnej ponorkovej chorobe zo sveta ?“

Pri pochovávaní rodičov cítil už iba utrpenie bez plynutia

Nespomenul si na lásku ktorú pre neho šírili

Ach ak by to vedeli báli by sa zomrieť ?

Rúbal a miloval pocit že aj on niekomu blíži tak ako je blížene jemu...

Podobal sa klaunovi ktorý nenašiel v rozosmievaní vyslobodenie ale len otroctvo

Už vtedy keď padala posledná ruža na pokojnú tvár mamičky

mala jeho tvár posmrtnú masku podobnú klaunovi :

Jeho utrpenie nemalo kde nájsť vyvrcholenie a zmysel

lebo život vnímal ako egoista bolesti :

ja versus On

Hovoril si jednoduché vety ktoré ho rozkladali

Myslel si : „Vety spasenia... Vety ktorých sa bojí každý len ja nie !“

„Kto nevie ako zomiera : tu sa veru nič nedozvie...“

„Je to kliše : ale smrť sa neopakuje Vy sa v smrti opakujete !“

„Je nemenná vo vašich myšlienkach... A tým je výnimočná...“

(A mýlil sa !?)

Dokola napodobňoval otca v trápení – len... už to viac nebolo zábavné :

„Drevorubač rúbe a inteligencia sa stáva rýchlosťou rúbania

schopnosťou prežitia medzi drevorubačmi nech by to mala byť aj irónia !?

Sekera otupie a rúbanie sa stáva ťažkým pre svaly“

A iba preto si *vedome* škodil ?

„Čaká vás aspoň jedna veta ktorá všetko objasní – veta ktorú vám povie sama smrť ?

Žiadna veta A možno jedna Vo vás :

Už pri plodení zahynie toho toľko z tela muža“

„Načo posudzovať smrť v živote ?“

Posudzujte človeka ak dospeje k slobodnej smrti bez bolesti...

Nalial si víno Hovoril monológ

- Kedy prídeš ? Všetci ma podviedli...

Bez lásky ktorá by mala cieľ v šírom svete „Moje vnútro už nie je pre lásku ani donom Quijotom“ som sekera zabudnutá v strome

„Život človeka ešte nikdy nepodviedol : človek sa môže podviesť iba sám“ – a napriek tomu sa neustále podvádzal ako vrabec odmietajúci kúsok chleba :

„Moja nemennosť už nemá dôvod byť utrpením ?“

„Utrpením je iba čo nie je nemenné...“ Nech iba jeden človek !

Smrť mohla siahnúť na syna až vtedy kedy podviedol sám seba najviac ako mohol

Zomrel v kĺčoch Toľko ľudí zomrelo v kĺčoch

Smrť si pamätá na syna

Pamätá si na každého

Jeho smrť nebola výnimočná lebo ju potláčal

Ak sa chcete vyhnúť smrti ešte aj sekundu pred smrťou

žili ste neúprimný život ? A neúprimný koniec :

Aspoň smrť je vždy úprimná : „Aký život taká smrť“ !?

Syn sa nedočkal konca :

Zomrel na vrchole utrpenia

Vtedy nemyslel na „pravdu“ - myslel iba na zrieknutie sa „ja som“ : „Čo najrýchlejšie prosím Bože !“

„V jeho smrti mohla byť posledná sekunda obdivom k životu na ktorý čakal po celý život...“

„Bez lásky sa dá plodiť celú večnosť ale nie vychovať tak aby sa človek nebál smrti : Ale oni ho milovali !!!“

„Odmietol byť milovaný ako muž ktorý považoval svoju bolesť za ukrižovanie Krista“

Zomrel ako obyčajný nepripustený kôň : musel

hoci čakal až dokonca „Prečo mi niekto neotvoril pysky !?“

„Prečo mi niekto nepovedal : márnosť nad márnosť ak vieš bez pokračovania“

Nezomrel preto aby mohol dospieť k niečomu novému

To duša miluje život ako prvá...

To smrť miluje dušu ako prvá...

Smrť bola jeho konečná zástavka : chýbala mu „jedna posledná sekunda“ ?

„Veď ak bola jeho smrť nezmyselná bol nezmyselný aj jeho život ?“

Zomrel akoby nikdy nemal žiadnu matku žiadneho otca

lebo sám nemal žiadne deti

žiadnu lásku v ktorej by mohol súhlasiť s krásou a s omylmi sveta

Neprecítil čo pre neho vykonali rodičia a celý svet !

A oni sa naozaj milovali aj pre neho !

Tak často mu hovorili s nádejou :

„Duševné hodnoty sa nedajú kúpiť“

„Duševné hodnoty sa nedajú oklamať...“

Matky ako ona otcovia ako on synovia ako on plynuli pomedzi všetky generácie

Videli smutné a veselé tváre

Možno vedeli ako sa cítili a možno niekedy iba cítili ako sa iní cítili

Plodili lebo museli a zároveň mali na výber - túžili po láske ako všetci pokiaľ nesúdili svoje milovania :

súdime dostihové kone

Oni však nevedia prečo bežia lebo cítia niečo iné ako cíti človek ?

Matky plodili a často nemali na výber v nutnosti porodiť - a napriek tomu mali na výber !?

ak ich duše vystrkovali rôžky :

„Máme na výber ako sa cítiť keď rodíme“

hoci bolesť...

hoci bolesť ktorá má zmysel...

ktorá niekam vedie v duši ženy

raz za čas oslobodzuje viac ako chvíľkový pocit šťastia

... bez precítenia všetkého čo mu predchádza :

„Kedy a ako sme začali milovať naše deti ?

V milovaní s mužmi ? Tri mesiace po oplodnení ?“

„A nie je to jedno ? My ich milujeme !“

Ale každý vrchol má v sebe raz za čas sentiment výstupu na vrchol...

Veď ak netrpíme so zmyslom v duši v dieťati v diele - naše šťastie sa mení na otravnú nudu !?

„Verím že moja bolesť je začiatkom niečoho nového krajšieho zmyslupnejšieho“

„A v pôrodných bolestiach si budú opakovať rovnaké slová po všetky zostávajúce generácie !?“

Nikto ich neklamal v intímnych životoch ak sa neklamali sami

nikto ich nechcel podviesť ak sami nepodviedli svoje vnútro :

„Musíme plodiť tak nás učili aby po nás niečo zostalo“

Aspoň raz každý z nás... ?

A niekedy precítenie celého sveta vyráža von až na hranicu dovedeným sebapecítením v jednom z nás

ale vždy zastane jeden centimeter pred cieľom
ak zostane iba sebaaprecítením !?

A

poznať osobnosť a dušu človeka nie je logická možnosť...

Epilóg :

Život je možno v mnohom opakovaním za opakovaním
ale napriek tomu môžu byť naše duše natoľko rozdielne...

Veľa ľudí očarených láskou povedalo bez snahy spoznať v láske hocikoho :

„Pokým odídeš

miluj tak aby tvoja láska zostala v pamäti tých ktorí zostanú...“

Stačila im viera bez poznania ?

A tí najväčší šialenci šíрили náboženstvo obdarení túžbou milovať ako bohovia :

„Milovať znamená byť Bohom **až** z jedného uhla:

z toho citového aspoň k jednému človeku...

Človek sa odvždy snaží byť Bohom zo všetkých stránok či uhlov ale dokáže iba milovať a nenávidieť?“

*

Len... životy sa opakujú čoraz rýchlejšie na to aby každému patrila iná večnosť ?

Len... opakujú sa viac ak nemilujeme !?

„Veď tak či onak v zákryte duší sú menovateľom len a len naše životy - ako nenahraditeľnosť“

Veru : ľudia a ich slová sú často nepriateľmi

hoci muž so ženou stvorili slová...

a nechápu sa - ani ako stvoritelia slov ani ako stvoritelia detí :

„Som otec... som matka... Naše slová nedokážu opísať stvorenie ani v láske“

„No kedysi slová nedokázali opísať ani východ slnka...“

„Malí stvoritelia - slová sa dajú zneužiť ešte aj pri plodení detí

No aj slová môžu byť duševnou slobodou - rovnako ako deti

A ten najväčší dar :

vychovať deti do duševnej slobody vďaka úprimným slovám

„Človek stvoril slovo len pod tlakom : prežiť čo najlepšie !?“

A zdokonaľovaním slov - duševnej zásoby - sa dostal až k hľadaniu pravdy ?

Takže... prečo by sme mali slová vyslovovať iba preto aby sme dokázali prežívať ?

Prečo !?

Keď sa priblížime k dokonalosti v blahobyte zvíťazí v nás nepokoj bez vypustenia z ohrady :

Áno bez vzťahu s večným hľadaním sme Ježišovi zradcovia nech by aj nebol synom Božím...

„Lebo zrazu v nás nebude žiadneho iného zmyslu a naplnenia : Ježiš - na kríži - bude pre nás iba zabávačom
nie jedným z najväčších milencov... vo vzťahu s večným hľadaním“

A ten kto si bude myslieť „cítene života si kúpim ako vianočného kapra ako vypchatého krtka ako kurtizánu s vysokým intelektom“
bude nakoniec sklamaný :

Bude sa dať kúpiť iba forma prežitia nie *cit pre život...* v krtkovi vo vianočnom kaprovi
v krásnej kurtizáne

Nie krtkove nezameniteľné predurčenie...

Nie jediná záchrana vzdelanej kurtizány :

„Nikdy nebudeš zdieľať môj krásny pocit milovania života... ani moju nenávisť“

„Ach a potom ?“ - spýtal sa vnuk

A dedo zasnene odpovedal presvedčený o svojich životných pravdách :

„Potom ? Nuž potom nastane úpadok hodnôt lebo láska sa zvrhne k prikázaniu kde žiť a kde zomrieť

Stane sa otrokom formy ...

Stane sa otrokársnym Rímom:

A stará Rimanka sa viac nepotrebovala milovať aby odhalila kým je a kým bola po celý život

„Moje poznanie života by už radšej nemalo byť zopakované...“

„Čas spenia v milovaní bez duší nejestvuje“

Muž nechcel vedieť kam smeruje – stačili mu padnuté kútiky ženy

„Čas spenia v pekle nejestvuje“

Olovené čaše pri varení vína...

Olovo ničilo telo priveľa vína zase dušu

Ich alkoholizmus prezrádza aj bez slobodných slov aj bez prosenia o záchranu:

Rím smrdel v noci tak ako ráno

Všetky rodiny vychovávali deti bez túžby : len prežite milovaní - „Viac sme sa nenaučili“

Samota ju ukrižovala bez otázok o láske a nenávisti

Izolácia ju ukrižovala bez sĺz

s hrdosťou inteligentného Rimana :

Čo ešte môžu vedieť moje deti ?

(Náš osamelý drevorubač veru netušil že nosí jej gény ako posledný ...)

Muž známy to senátor mal veľa mileniek ale žiadna ho neukojila

„Nemala ako ?“

„Medzi mladými a starými tu budú vždy rovnaké rozdiely ?“ – pýtal sa ako každý starý človek ktorý uverí starobe :

Ani on nehľadal spojitosti veď bol silný Riman

Vedeli : máme srdce

No nebolo v nich pátrania po tom čím srdce je

Ich otroci im umývali nohy

Nemali žiadnu slobodu

Umývali ako raz bude Hitlerov vojak bojovať

Umývali ako raz bude Dostojevskij písať Idiota
 „Už nič lepšie nebude ?“ – pýtali sa v ich *nesmrteľnom* svete

Nepoznali slobodné milovanie lebo sa nepýtali „kam spejeme !?“
 Radšej napodobňovali otrokov ktorých zajali :
 „Aspoň tí sa milujú akoby už zajtra nemuseli vstať“

Hoci v tme zaspávania verili v mnohých Bohov
 Prespali sa až k nenávisti :
 Žiť lepšie je nemožné
 A odvtedy sa ich otroci milovali „lepšie“...

Zápach z plesne na nohách starého senátora manželke neprekážal
 Sama smrdela rozkladom duše :

Ako malé dieťa milovala vôňu mladých mužov...

„Ten kto nestojí o slobodu o rozvoj poznania : stane sa skôr či neskôr otrokom ?“
 Bude žiť v starovekom Ríme zatiaľ čo iní budú zakladať nové civilizácie ?

*

A starý otec ešte raz pohladil vnuka po tvári aby tým pohladil aj svoju dušu :

„Vieš synak ak sa väčšina priblíži k sebazrúteniu
 k životnej nezmyselnosti iba na dotyk
 vždy sa začne hľadať niečo viac
 Ale forma života bude aj bez obsahu a precítienia veľmi krásna na prvý pohľad
 Zaujme ťa a ty ju budeš chcieť pomilovať ako správny muž...
 Ale ako sa nedá milovať žena iba pre krásu ... tak sa nedá milovať ani život pre
 krásu jeho formy
 A vzápätí sa v šialenom tempe začnú hľadať hodnoty
 No ich cena bude príliš vysoká

A preto Ťa mám veľmi veľmi rád aby si aj ty mohol mať veľmi veľmi rád...”

*

„Milovať znamená byť Bohom z citovej pravdy bytia...

Človek sa od vždy pokúša byť Bohom zo všetkých právd bytia ale dokáže byť – v najlepšom – iba úprimným človekom ?“

November a december 2004